

Arrest

nr. 279 154 van 21 oktober 2022
in de zaken RvV X en X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2022 met referthenummer X (aangaande zaak RvV X).

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 12 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. BOTTELIER en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1 Verzoekende partijen dienen op 8 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Eerste verzoekende partij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 november 2020, op 15 januari 2021 en op 7 juli 2021. Tweede verzoekende partij wordt gehoord op het CGVS op 19 november 2020, op 15 januari 2021 en op 7 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 mei 2022 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, een etnische Fars te zijn en afkomstig te zijn uit het district Narwak te Teheran. U bent gehuwd met A. S.(OV (...)) en heeft één zoon A. E. (OV (...)). Uw gezin verblijft eveneens in België. U runde sinds Ordibehesht 1395 (stemt overeen met april – mei 2016 in de Gregoriaanse kalender) een eigen makelaarsbedrijf in Teheran, genaamd A(...). Daarvoor was u dertien jaar werkzaam geweest voor meneer N., die u de knepen van het vak heeft geleerd. U werkte nauw samen met de ambassadeurs van de verschillende ambassades in Iran, in het bijzonder met de ambassades van Nieuw-Zeeland, Oezbekistan en Sri Lanka, en voorzag hen van verschillende diensten qua huisvesting. In totaal werkte u met 50 tot 60 verschillende ambassades samen. In 1393 of 1394 (stemt overeen met 2014 of 2015 in de Gregoriaanse kalender) was u met mevrouw D., een medewerkster van de Duitse ambassade, op stap aan het Enghelab plein (= revolutieplein) toen u benaderd werd door een persoon van het ettelaat (ministerie van informatie). Hij stelde u vragen over de reden van uw bezoek en over uw gezelschap en vertrok toen terug. Op een dag, aan het begin van de zomer van 1396 (stemt overeen met juni 2017 in de Gregoriaanse kalender), werd u op uw werk benaderd door twee personen van het ettelaat. Ze verwachtten van u dat u alle informatie zou doorspelen over de ambassades en hun ambassadeurs waarmee u in contact stond en wilden met u een samenwerking aangaan. U gaf als reплик dat u nog wel zou zien, maar besloot – nadat ze uw kantoor verlaten hadden – om uiteindelijk niet in te gaan op hun vraag. Daarnaast kaart u ook vervolgingsproblemen aan omwille van uw bekering tot het protestantisme. U werd geboren als sjiitische moslim maar begon zich in 1396 (stemt overeen met 2017 in de Gregoriaanse kalender) te interesseren voor het christendom. Aan het begin van de herfst van 1396 (stemt overeen met de herfst van 2017 in de Gregoriaanse kalender) werd uw schoonvader opgenomen met hartproblemen in het ziekenhuis. Kort daarop had uw echtgenote een droom waarin iemand die in het wit gekleed was aan haar verscheen. De volgende dag, toen jullie naar het ziekenhuis gingen, bleek uw schoonvader op wonderbaarlijke wijze genezen. Waar aanvankelijk een operatie nodig was, bleken de resultaten hem plots gunstig gezind te zijn en was een operatie niet meer aan de orde, wat jullie beiden als een mirakel zagen. Uw echtgenote had een Armeense familievriend, genaamd B., die jullie toen in contact bracht met een huiskerk. In Mehr 1396 (stemt overeen met september - oktober 2017 in de Gregoriaanse kalender) gingen jullie voor het eerst naar de huiskerk. Uw echtgenote ging vanaf dan wekelijks naar de huiskerk, maar u nam slechts twee tot drie keer deel omwille van de drukte op uw werk. Aan het einde van de maand Azar of het begin van de maand Dey (stemt overeen met december 2017 in de Gregoriaanse kalender) kreeg uw echtgenote te horen dat O., de pastoor of leider van de huiskerk, gearresteerd werd, waarop de huiskerkdiensten niet meer doorgingen. Hierop introduceerde B. uw echtgenote tot Be. B., een pastoor verbonden aan een Turkse kerk te Eskisehir. Uw echtgenote volgde toen verschillende Skypesessies met andere gelovigen bij pastoor Be.. U nam toen niet deel aan de Skypesessies. Tijdens een van deze sessies gaf uw echtgenote aan geen Bijbel te hebben, waarop Be. aan uw echtgenote voorgesteld had om 10 Bijbels te gaan ophalen. Op de eerste woensdag van de maand Esfand 1396 (stemt overeen met februari 2018 in de Gregoriaanse kalender) had uw echtgenote een ontmoeting geregeld met een onbekende man voor het overhandigen van 10 Bijbels. Jullie reden met de motor tot het Enghelab plein te Teheran, waar de man u zou herkennen aan de witte sjaal van uw echtgenote. Nadat jullie de 10 Bijbels in een koffer in ontvangst hadden genomen, werden jullie op de terugweg tegengehouden aan een controlepost. De agenten waren argwanend naar de inhoud van de koffer. Vooraleer de agent de kans kreeg om de koffer te bekijken, duwde u het gaspedaal van uw motor in en vluchtten jullie. U snelde naar huis, verzamelde de meest noodzakelijke spullen en reed naar uw schoonmoeder. Later die nacht belde uw vader u op om te melden dat er vier agenten uw huis waren binnen gevallen en verschillende spullen aangaande het christendom in beslag hadden genomen. De volgende morgen werd u opgebeld door uw collega R. F. die u wist te vertellen dat het ettelaat binnen was gevallen op uw werk. U en uw echtgenote besloten toen onder te duiken in Majdabad, waar uw schoonouders een tweede verblijf hadden. Jullie verbleven daar ongeveer twintig tot vijftientwintig dagen. In die periode regelde uw schoonbroer Mohammed jullie vertrek via een smokkelaar door middel van een Italiaans visum. Jullie verlieten Iran op 7 Farvardin 1397 (stemt overeen met 27 maart 2018 in de Gregoriaanse kalender) via de Imam Khomeini luchthaven in Teheran. Jullie vlogen naar Italië, waar jullie een week verbleven. Vervolgens reisden jullie naar Duitsland waar jullie begin april 2018 aankwam, en op 25 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. In het opvangcentrum te Duitsland waren er regelmatig bijeenkomsten met broeder M.. Zes maanden na uw

aankomst in Duitsland ging u naar de Zofa of Ysop kerk te Halberstadt. Op 27 januari 2019 werd u gedoopt. Uw echtgenote ging toen niet naar de kerk om voor jullie zoon te zorgen. Omdat jullie aanvraag in Duitsland niet in behandeling werd genomen omwille van de Dublinwetgeving, besloten jullie na elf maanden om naar België te reizen. Op 6 mei 2019 kwamen jullie aan in België, waar u op 8 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In België gingen jullie aanvankelijk naar de Iraanse kerk te Kuurne. Omdat die kerk geen pastoor had, besloten jullie drie tot vier maanden later, naar de kerk 'The City of the Living God' te Turnhout te gaan. Op 24 november 2019 werd uw echtgenote gedoopt. Na uw vertrek werd uw vader in de herfst van 1397 (stemt overeen met de herfst van 2017 in de Gregoriaanse kalender) benaderd door twee personen die naar u en uw echtgenote kwamen informeren. Rond juni 2021 werd uw vader andermaal benaderd door een persoon van het ettelaat. Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf omwille van uw bekering. U vreest eveneens beschuldigd te worden van spionage omwille van uw job, waarbij u veel contacten had met buitenlanders. In het kader hiervan vreest u dat ze uw zoon bij terugkeer zouden ontvoeren om u onder druk te zetten. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: het doopcertificaat van u (d.d. 27/01/2019) en uw echtgenote (d.d. 24/11/2019) en een verklaring van uw kerkgang in België (d.d. 15/12/2019). Vervolgens legt u ook nog kopieën neer van de volgende documenten: de shenasnameh van u en uw echtgenote, drie foto's, een huurcontract (d.d. 30/10/2016) en e-mail (d.d. 14/02/2017) waarmee u uw job en uw contacten met de verschillende ambassadeurs wenst aan te tonen, vier foto's van het doopsel van uw echtgenote, een verklaring van Be. B., de pastoor verbonden aan de kerk in Eskishehir te Turkije (d.d. 18/11/2020), medische documenten uit België van uw echtgenote, twee e-mails om uw pogingen om contact te leggen met enkele ambassades aan te tonen en drie foto's om uw kerkbezoek van de evangelische kerk te Kuurne aan te tonen. Na het tweede en het derde persoonlijk onderhoud gaf uw advocaat opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze zijn terug te vinden in het administratief dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst verklaarde u meermaals dat de autoriteiten enkel "de grote bazen" benaderden en de werknemers van bedrijven zoals A(...), die diensten verleenden aan medewerkers van de verschillende ambassades, met rust werden gelaten. U voegde er nog aan toe dat de reden dat u pas in de zomer van 1396 benaderd werd terwijl u reeds 13 à 15 jaar het beroep uitoefende, was omdat u toen pas uw eigen kantoor had en u dus voor u zelf was beginnen werken (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 15/01/2021; CGVS R. 2, p. 6, p.8). U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk volledig autonoom werkte als makelaar. Zo zijn zowel u als uw echtgenote incoherent en vrij vaag wanneer jullie gevraagd worden naar de opstartdatum van uw eigen bedrijf. U verklaart dat u ongeveer rond Ordibehesht 1395 (stemt overeen met mei 2016 in de Gregoriaanse kalender) op zelfstandige basis bent begonnen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07/07/2021, CGVS R. 3, p. 4). Wanneer uw echtgenote dezelfde vraag wordt gesteld, repliceert ze weliswaar dat ze niet precies weet wanneer u uw eigen bedrijf oprichtte. Ze verwijst vervolgens naar vier of vijf jaar, om er aan toe te voegen dat ze wel weet dat u al sinds jullie huwelijk in 1392 voor uzelf aan het werken was (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07/07/2021, CVGS S. 3, p. 4). Aangezien jullie, volgens jullie verklaringen, gehuwd zijn op 1 maart 2014 kan worden aangenomen dat uw echtgenote dit in 2014 situeert (verklaring DVZ R. , d.d. 02/07/2019, p. 6, p. 7; verklaring DVZ S., d.d. 02/07/2020, p. 6, p. 7). Uw echtgenote vervolgens gewezen op de discrepantie in jullie verklaringen, stelt ze haar verklaringen bij en repliceert ze dat het ook in 1395 kon zijn geweest (CGVS S. 3, p. 4). Dat uw echtgenote zich niet bemoeide met uw werk, en u geen uitleg gaf over uw werk (CGVS S. 3, p. 4), kan niet worden weerhouden als vergoelijking. Jullie advocaat voegt er na het persoonlijk onderhoud nog aan toe dat jullie geen hechte relatie hadden, enkel over alledaagse zaken praatten en geen diepere privé-zaken deelden, uw echtgenote uw job niet apprecieerde en de details van uw job niet kende. Deze toevoeging kan geenszins als een rechtvaardiging worden gezien voor jullie tegenstrijdige verklaringen, daar het opstarten van een eigen bedrijf allerminst als een detail kan worden gezien en er bovendien kan worden verwacht dat u uw

echtgenote hiervan op de hoogte stelt. Daarenboven halen jullie beiden een vrees aan omwille van uw werkzaamheden en voegt uw echtgenote eraan toe dat een reden om Iran effectief te verlaten uw gevoelige beroep was omwille van uw contacten met de diplomaten (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 18/11/202, CGVS R. 1, p. 10; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 19/11/2020, CGVS S. 1, p. 8). Verwacht mag bijgevolg worden dat uw echtgenote op zijn minst over de basisinformatie beschikt aangaande uw eigen bedrijf A(...). Dat uw echtgenote geen zicht zou hebben gehad op wanneer u uw eigen bedrijf heeft opgericht en slechts een geringe basiskennis heeft van uw werkzaamheden, is niet plausibel. Evenmin heeft uzelf aangetoond wanneer u daadwerkelijk met uw eigen bedrijf bent gestart. U legde immers louter een huurcontract neer die op naam staat van R. F. en waar uw naam nergens in vermeld wordt (CGVS R. 3, p. 5). Andere documenten die de opstart van uw bedrijf zouden kunnen aantonen, legde u niet neer. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de personen/bedrijven waarmee u samen zou gewerkt hebben. Zo stelde u geen contact meer gehad te hebben met de heer N. sinds u uw eigen bedrijf opstartte (CGVS R. 2, p. 6). Ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaarde u echter dat u als zelfstandig makelaar een partnerschap had met het bedrijf Sun, hetgeen u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud heeft genoemd als het bedrijf van de heer N. (CGVS R. 2, p. 7). Voorts stelt uw echtgenote ten aanzien van de Duitse asielinstanties dat ze een jaar voor jullie vertrek reeds een vakantie in Italië had gemaakt, waarbij u niet mee kon omdat u geen verlof werd toegestaan door uw werkgever, wat andermaal een indicatie is dat u niet op zelfstandige basis werkte, terwijl u het tegendeel liet uitschijnen. Bovendien dienen de nodige vragen te worden gesteld of u recent voor uw vertrek nog werkzaam was als makelaar. U legt weliswaar een contract neer daterend van oktober 2016, alsook een email van februari 2017 gericht aan de Nieuw-Zeelandse ambassade met een aanbod aan appartementen, zoals ook terug te vinden is in uw administratief dossier. U kan echter geen recentere contract of document neerleggen omdat u geen contacten of connecties meer heeft met uw vrienden of collega's, alle overige documenten, zoals uw contracten en uw laptop, in beslag werden genomen door de autoriteiten en het huurcontract op naam van uw zakenpartner R. F. stond (CGVS R. 1, p. 10, p. 14; CGVS R. 3, p. 4, p. 5). Echter is het opmerkelijk dat u, hoewel u aanvankelijk had verklaard geen toegang meer te hebben tot de e-mailaccount van uw werk en het wachtwoord of de bijhorende informatie niet meer te kennen, na het derde persoonlijk onderhoud er alsnog in slaagt een enkele e-mail neer te leggen afkomstig van de e-mailaccount van uw werk (CGVS R. 3, p. 4). Verwacht kan dan ook worden dat u ook toegang heeft tot andere e-mails, en dat u aldus meer recente e-mails zou kunnen neerleggen.

Evenmin heeft u een zicht geboden op de aard van uw samenwerking met de verschillende ambassades die in Iran gevestigd zijn, waardoor uw geloofwaardigheid verder op de helling komt te staan. Gevraagd naar uw meest nauwe contacten met enkele ambassadeurs benoemt u onder andere de ambassade van Nieuw-Zeeland en E.. U vervolgens gevraagd naar de volledige naam van Eamon stelt u dit niet te weten (CGVS R. 3, p. 7). Nochtans verklaarde u meermaals dat u hem beschouwde als een vriend en is op een website van de ambassades in Iran zijn volledige naam eenvoudig terug te vinden, met name E. O'. Dat u zijn volledige naam niet kende omdat u hem in eerste instantie met een bepaalde titel moest aanspreken (CGVS R. 3, p. 7), kan niet worden gevolgd als uitleg. Gelet op uw nauwe contacten kan worden verwacht dat u op zijn minst zijn volledige naam weet. U vervolgens gevraagd om de ambassades van Nieuw-Zeeland, Oezbekistan en Sri Lanka, de ambassades die u had opgesomd als ambassades waarmee u nauwe contacten onderhield, aan het CGVS te laten bevestigen of u en in welke hoedanigheid u met hen heeft samengewerkt, stelt u dat dit onmogelijk is. U vervolgens gewezen op het bestaan van een website met de e-mails van de ambassade, verwijst u naar de secretaresse die geen belang hecht aan dergelijke e-mails (CGVS R. 3, p. 8). Na het persoonlijk onderhoud stuurt u weliswaar een email van uw pogingen om contact te leggen met de ambassades. Echter hierbij is het erg opmerkelijk dat u in deze e-mail nergens verwijst naar uw eigen bedrijf A(...), en vraagt u louter bevestiging voor 'housing services' die werden geleverd voor de periode van 2013 tot 2018. Dat u uw vroegere contacten op geen enkele manier kan aantonen door reacties van de ambassade doet verder de nodige vragen rijzen bij uw beweerde nauwe contacten met verschillende ambassades wat leidde tot uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Hierdoor komen uw vervolgingsproblemen eveneens op de helling te staan.

Dat uw vervolgingsproblemen op de helling staan, blijkt eveneens uit het gegeven dat uw echtgenote amper details kan verschaffen over het bezoek van het ettelaat. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat uw echtgenote geen vragen meer heeft gesteld over de bezoeken van het ettelaat of hier niet meer naar geïnformeerd heeft (CGVS R. 1, p. 9; CGVS R. 3, p. 10; CGVS S. 1, p. 8; CGVS S. 3, p. 5). Vervolgens weet ze niet of u ooit nog benaderd bent geweest door het ettelaat na dit ene bezoek (CGVS S. 3, p. 5). Aangezien dit van invloed was op u en uw gezin en dit één van de redenen was waarom u het land verlaten heeft, kan op zijn minst worden verwacht dat u uw echtgenote de meest noodzakelijke informatie over het bezoek van het ettelaat meegeeft, of dat u uw echtgenote hieromtrent heeft ingelicht. Uw verklaring dat u altijd heel discreet was omtrent uw job, uw echtgenote geleerd heeft om hier niet

teveel vragen over te stellen en jullie elkaars privacy respecteren, kan niet weerhouden worden (CGVS R. 2, p. 9). Dat uw echtgenote gestrest was en nerveus zou worden als ze meer details zou weten over de inval van het ettelaat (CGVS S. 1, p. 8), is eveneens geen afdoende uitleg, daar uw job de kern van jullie vrees uitmaakt. Dat jullie nagelaten hebben om elkaar de nodige details te verschaffen, is niet geloofwaardig en stemt niet overeen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging.

Verder is uw houding niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Zo heeft u vooreerst nooit bij N., de persoon van wie u het beroep geleerd heeft, geïnformeerd of hij ooit bezoek heeft gehad van het ettelaat, noch heeft u hem gevraagd of hij ooit problemen kende met het ettelaat (CGVS 2 R. , p. 6; CGVS R. 3, p. 10). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u geen contacten meer had met dhr. N. aangezien hij niet tevreden was met uw vertrek kan niet worden weerhouden. Immers, zoals hierboven reeds werd opgemerkt verklaarde u voor de Duitse asielinstanties dat u als zelfstandig makelaar een partnerschap onderhield met het bedrijf Sun, het bedrijf dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal bestempelde als het bedrijf van dhr. N.. U verklaarde weliswaar dat u vermoedt dat N. zich inliet met het ettelaat. Gevraagd naar concrete indicaties verwijst u naar zijn veranderde houding na de Iraanse revolutie, maar kan u verder niet uitklaren of en op welke manier N. toen contacten zou hebben gehad met het ettelaat (CGVS 2 R. , p. 6). Verwacht mag worden, gelet op het vermoeden dat u er nog steeds een samenwerking op nahield, u toch op zijn minst bij N. zou hebben geïnformeerd, of hij al dan niet problemen kende met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden. Voorts weet u niet wat er met uw bedrijf is gebeurd na uw vertrek, noch met uw werknemers (CGVS R. 2, p. 8). Gevraagd of u ooit geïnformeerd heeft wat er met uw werknemers is gebeurd na uw vertrek, stelt u dat er niemand is die hen ook kent, wat geen vergoelijking is voor uw nalatende houding (CGVS R. 2, p. 8). Na uw vertrek heeft u ook niet meer geïnformeerd bij R. F., de persoon waarmee u een kantoor deelde, of er nieuws was omtrent uw werkactiviteiten (CGVS R. 1, p. 13). U vond dit niet nodig omdat u al alles wist en uw leven niet wilde riskeren (CGVS R. 1, p. 13). Verwacht mag echter worden dat u de nodige inspanningen levert om te achterhalen wat er met uw bedrijf is gebeurd, gelet op het feit dat u uw reputatie hoog in het vaandel droeg. Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat, op basis van uw verklaringen ten aanzien van de Duitse asielinstanties, blijkt dat u en uw echtgenote enkel vervolging vreesden omwille van uw bekering. U rept er met geen woord over uw werkzaamheden voor het bedrijf A(...) en de daaruit voortvloeiende problemen met het ettelaat. Men kan echter van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwachten dat deze spontaan alle elementen die aan zijn vertrek voorafgingen, ook al is het summier, aanhaalt voor zijn verzoek om internationale bescherming. Dat jullie dit nalieten te vermelden bij de Duitse asielinstanties, ondermijnt finaal de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees omwille van uw werkzaamheden.

Vervolgens haalt u ook aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen. Zowel u als uw echtgenote hebben jullie bekering tot het christendom, jullie aanwezigheid in de huiskerk en jullie contacten met andere bekeerlingen in Iran niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst overtuigen uw verklaringen over uw motivatie om zich tot het christendom te bekeren niet. Zowel u als uw echtgenote halen de miraculeuze genezing van uw schoonvader aan als reden voor jullie bekering (CGVS S. 1, p. 11 – 12; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 15/01/2021, CGVS S. 2, p. 3; CGVS R. 1, p. 16; CGVS R. 3, p. 12). Hoewel u weet dat uw schoonvader aan een hartkwaal leed, kan u geen verdere details verschaffen over zijn medische problemen. Evenmin weet u welke onderzoeken uw schoonvader allemaal ondergaan heeft, welke operatie hem te wachten stond en of er al dan niet nieuwe onderzoeken werden uitgevoerd nadat uit de eerste resultaten bleek dat uw schoonvader geen operatie meer nodig had. Om uw gebrekkige kennis over diens hartproblemen te vergoelijken, stelt u dat er in uw cultuur en in Iraanse families dergelijke informatie amper wordt gedeeld met de schoonzoon en u zich in sommige zaken beter niet moeit (CGVS R. 3, p. 12). Dat u niet teveel vragen wilde stellen omdat uw echtgenote gestresseerd en verdrietig was, kan evenmin weerhouden worden als uitleg (CGVS R. 3, p. 12). Verwacht kan dan ook worden dat u zich meer uitgebreid geïnformeerd zou hebben over de oorsprong en het verloop van dit mirakel daar de wonderbaarlijke genezing van uw schoonvader tot uw interesse in het christendom leidde. Ook uw echtgenote kan de miraculeuze genezing van uw schoonvader niet aannemelijk maken. Hoewel uw echtgenote meer details kan geven over de hartproblemen van uw schoonvader, dient te worden opgemerkt dat, daar

waar ze verklaart dat een blokkade in de aders de oorzaak was van diens hartproblemen, ze stelt dat de miraculeuze genezing vermoedelijk te wijten is aan de vloeistof die men inspuit als men een radiografie wil doen en dit de aders zou hebben gedeblokkeerd. Dat uw echtgenote aanhaalt dat de miraculeuze genezing eigenlijk te wijten is aan een vloeistof die werd ingespoten toont aan dat zij helemaal niet gelooft in een miraculeuze genezing (CGVS S. 3, p. 8). Tot slot legt uw echtgenote een medisch document neer om de hartproblemen van haar vader aan te tonen. Dat uw schoonvader hartproblemen had, wordt niet betwist, docht uit deze documenten blijkt echter niet dat een operatie noodzakelijk was of dat er een opmerkelijk verschil bestond in de uiteenlopende onderzoeken. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat uw schoonvader miraculeus genezen is. Daar u de wonderbaarlijke genezing van uw schoonvader niet aannemelijk heeft gemaakt noch dat u aannemelijk heeft gemaakt dat jullie zelf enig geloof hechten aan deze wonderbaarlijke genezing, hetgeen voor jullie beider de aanleiding was van jullie bekering, kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan jullie beweerde bekering tot het christendom.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie bekering blijkt voorts uit volgende vaststellingen. Zo komt het feit dat uw echtgenote verklaart nog niets tegengekomen te zijn dat haar minder aanspreekt in het christendom – ze is tot nu toe nog niets tegengekomen dat tegenstrijdig is in het christendom of waar ze zich minder in kan vinden (CGVS S. 1, p. 18) –, weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Aansluitend hierbij is het eigenaardig dat uw echtgenote in de islam dan geen enkel positief element zou hebben gevonden, terwijl ze wel gezocht heeft (CGVS S. 1, p. 11). Deze verklaringen zijn zo oppervlakkig en zo ongenueanceerd dat ze niet meteen doorleefd en overtuigend overkomen.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan bovendien een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Dit blijkt vooreerst uit uw opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. Zo kunnen noch u noch uw echtgenote iets zeggen over de bekering van O. (CGGS R. 3, p. 14). Hoewel uw echtgenote stelt dat O. al heel lang bekeerd is, kan ze niet zeggen hoelang hij exact bekeerd was, hoe hij in aanraking is gekomen met het christendom of door wie hij bekeerd is (CGVS S. 1, p. 14; CGVS S. 2, p. 7). Evenmin weet u hoe B. en O. elkaar kenden, of B. H. of de andere huiskerkleden kende en of B. op de hoogte was van O.'s bekering (CGVS R. 3, p. 14; CGVS S. 3, p. 8, p. 9, p. 10). U heeft ook geen antwoord proberen krijgen op bovenstaande zaken via B. (CGVS R. 3, p. 14; CGVS S. 3, p. 10). Verder weet u niet hoe lang de huiskerk van O. al bestond (CGVS R. 3, p. 14; CGVS S. 3, p. 8). Ook kan u niet duiden hoe B. wist van het bestaan van de Skypesessies en evenmin weet uw echtgenote wat de connectie was tussen B. en Be. B. en of B. de andere deelnemers van de Skypesessies kende (CGVS R. 3, p. 16; CGVS S. 3, p. 12, p. 13). Uw echtgenote heeft zich hieromtrent ook niet bij B. geïnformeerd (CGVS S. 3, p. 13). Ook over de bekering van Be. B. kan uw echtgenote amper iets vertellen (CGVS S. 2, p. 8). Zo weet ze niet waar, wanneer of door wie hij bekeerd is (CGVS S. 2, p. 8; CGVS S. 3, p. 13). U vergoelijkt uw nalatende houding door te stellen dat u geen privé vragen aan uw leerkracht stelt omdat u dit zich als nieuwkomer niet kon permitteren en nog geen hechte band had met O. (CGVS R. 3, p. 14 – 15). Dat u nagelaten heeft dit te doen, kan niet worden gevolgd. Aangezien B., O. en Be. B. de eerste personen waren met wie u of uw echtgenote toentertijd over het christendom praatten en O. en Be. B. jullie introduceerden tot een huiskerk of de online Skypesessies, kan op z'n minst verwacht worden dat u of uw echtgenote uitgebreid zouden geïnformeerd hebben naar hun eigen bekeringsproces en hun beleving hieromtrent. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat O. en Be. Bijna daadwerkelijk bekeerlingen zouden zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien O. als bekeerde christen u de weg naar de huiskerk zou gewezen hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt. Aangezien uw echtgenote ook de bekering van Be. B. niet aannemelijk gemaakt, heeft kan er nog weinig geloof worden gehecht aan de Skypesessies waaraan uw echtgenote deelnam om haar kennis verder te verdiepen.

Verder is het opmerkelijk dat u over de bekering van uw broer, die reeds twintig jaar in London verblijft, en zich reeds bij aanvang van zijn verblijf daar bekeerd heeft, ook amper informatie kan geven. Zo weet u niet exact wanneer hij bekeerd is (CGVS R. 1, p. 16; CGVS R. 2, p. 14). U vermoedt tien jaar geleden, omdat hij u toen zei dat hij naar de kerk was gegaan en u kon voelen dat hij oprecht geïnteresseerd was in Jezus (CGVS R. 1, p. 16; CGVS R. 2, p. 14). U weet echter niet door wie uw broer bekeerd is (CGVS R. 2, p. 14). Ook uw echtgenote kan amper iets over zijn bekering vertellen (CGVS S. 2, p. 11). Om te vergoelijken dat u amper kennis heeft over zijn bekering, stelt u dat dit persoonlijk is en jullie op een afstand van elkaar woonden (CGVS R. 1, p. 16; CGVS R. 2, p. 14). Dat u geen vragen stelde, toen u in Iran meer in aanraking kwam met het christendom, is eveneens opmerkelijk aangezien uw broer, die zelf al jarenlang bekeerd is, de persoon bij uitstek was die u meer informatie zou kunnen geven.

Bovendien duiken er een aantal tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande de bezoeken aan de huiskerk en uw deelname aan de Skype sessies met Be. B.. Zo stellen jullie beiden dat jullie voor de eerste keer samen naar de huiskerk zijn gegaan. U stelde echter aanvankelijk dat u deelnam aan de huiskerk sinds de winter van 1396 (CGVS R. 1, p. 17), terwijl uw echtgenote verklaarde dat ze voor het eerst naar de huiskerk is geweest in de herfst van 1396, hetgeen ze situeert rond eind Mehr, begin Aban (CGVS S. 1, p. 13; CGVS S. 2, p. 6; CGVS S. 3, p. 10). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud corrigeert u zichzelf echter en stelt u dat het tussen de herfst en de winter moet zijn geweest. U vermoedt in de maand Mehr 1396 (CGVZ R. 3, p. 13). Dat u onderling incoherent bent en geen eenduidige verklaringen aflegt over de start van jullie bezoeken aan de huiskerk, ondermijnt vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van jullie bezoeken aan de huiskerk. Ook wat betreft jullie persoonsgegevens waarvan O. al dan niet op de hoogte zou zijn, zijn jullie tegenstrijdig. Zo stelt u dat O. jullie voor- en familienaam kende (CGVS R. 3, p. 14), terwijl uw echtgenote verklaarde dat niemand jullie familienaam kende, ook O. niet (CGVS S. 3, p. 10). Vervolgens verklaart u dat u nooit deelnam aan of iets gezien heeft van de Skype sessies met Be. B., de pastoor verbonden aan de Turkse kerk te Eskisehir, en enkel en alleen eens passeerde op het moment dat uw echtgenote deelnam (CGVS R. 1, p. 18; CGVS R. 3, p. 16). Uw echtgenote daarentegen, verklaarde dat u soms deelnam, op de momenten dat u beschikbaar was (CGVS S. 1, p. 15), hetgeen andermaal een tegenstrijdigheid is tussen jullie verklaringen.

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan jullie bekering en bijhorende religieuze activiteiten in Iran.

Aangezien hieraan geen geloof meer gehecht kan worden, kan ook aan uw problemen die u hieromtrent zou gekend hebben geen enkel geloof meer worden gehecht. Dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht blijkt voorts uit volgende vaststellingen.

Vooreerst is het (onbezonnen) gedrag van zowel u als uw echtgenote bij een risicovolle onderneming als het vervoeren van de 10 bijbels op z'n minst merkwaardig te noemen. Zo verklaarde u weliswaar dat u zich bewust was van de risico's maar dat u terzelfdertijd dacht dat de kans dat het fout zou lopen, vrij nihil was (CGVS R. 2, p. 16). Deze verklaringen zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met het uw verklaringen dat de grootte van de koffer in het oog sprong, er regelmatig controles gebeuren in Teheran en er veel checkpoints zijn (CGVS R. 1, p. 12). Dat uw echtgenote daarenboven nog afspreekt om op een woensdag een witte sjaal te dragen, opdat de onbekende man jullie zou herkennen, en jullie pas achteraf maar tot het besef zouden zijn gekomen dat het Witte Woensdag was, en hierdoor bijgevolg nog meer in de kijker van de Iraanse autoriteiten liepen is eveneens weinig geloofwaardig (CGVS S. 1, p. 7; CGVS S. 3, p. 15). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Witte Woensdag campagne in mei 2017 reeds van start ging, terwijl u de afspraak in februari 2018 situeert waardoor er verwacht kan worden dat jullie zeker op de hoogte waren van deze campagne (CGVS R. 2, p. 3) en bijgevolg de nodige voorzichtigheid aan de dag zouden leggen om de Bijbels te gaan ophalen.

Vervolgens zijn jullie incoherent over de gevolgen van de inval van de autoriteiten na het incident met de Bijbels. Zo stelt u dat uw vader bij de tweede inval onwel is geworden en naar het ziekenhuis werd overgebracht, terwijl uw echtgenote aangaf dat het de eerste inval betrof (CGVS R. 3, p. 19; CGVS S. 3, p. 16). Uw echtgenote geconfronteerd met bovenstaande incoherenties stelt ze haar verklaringen bij en zegt ze dat uw vader beide keren onwel werd. Haar gevraagd wanneer uw vader effectief naar het ziekenhuis werd gebracht, blijft ze bij haar verklaringen dat het bij de eerste inval was (CGVS S. 3, p. 18), hetgeen niet overeenstemt met uw verklaringen als zijnde dat uw vader bij de tweede inval onwel werd. Ook wat betreft het tijdstip van de laatste of derde inval zijn jullie tegenstrijdig. Zo stelt u dat ze rond 13 uur zijn binnengevallen, u stelt het niet precies te weten, maar voegt er aan toe dat het juist na de middag heeft plaatsgevonden (CGVS R. 3, p. 19), terwijl uw echtgenote stelt dat het al donker aan het worden was en de inval plaatsvond in de late namiddag (CGVS S. 3, p. 18), wat andermaal een tegenstrijdigheid is. Dat uw echtgenote niet rechtstreeks met uw vader praat (CGVS S. 3, p. 18), en de opmerking van uw advocate dat jullie geen hechte relatie onderhouden en niet alle diepere privé zaken bespreken kan niet worden weerhouden. De inval van de autoriteiten behoort immers tot jullie vervolgingsproblemen waardoor kan worden verwacht dat jullie hierover eenduidige verklaringen afleggen en elkaar hierover informeren. Dat jullie incoherent zijn wat betreft de invallen van de autoriteiten, ondermijnt de geloofwaardigheid van de inval van de autoriteiten.

Dat de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat u nauwelijks enig detail kon verstrekken over de arrestatie van O. en/of de overige kerkleden. Zo bent u incoherent wat betreft het moment waarop O. werd gearresteerd. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelt u dat dit aan het einde van de zomer was (CGVS R. 1, p. 18). U corrigeert zichzelf weliswaar tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en zegt dat O. aan het einde van de maand Azar, of het begin van de maand Dey moet zijn gearresteerd om dan te zeggen tijdens het derde persoonlijk onderhoud dat de arrestatie eind Dey plaatsvond (CGVS R. 3, p. 15). Uw echtgenote daarentegen zegt dat ze eind Azar werd opgebeld door H. om te zeggen dat de huiskerkdiensten niet

meer doorgingen (CGVS S. 3, p. 11). Uw echtgenote geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen stelt ze dat u fout bent, en dat u niet veel informatie had omdat u niet veel met de huiskerk of H. in contact stond (CGVS S. 3, p. 12). Aangezien de arrestatie van O. toch de aanleiding is waarom uw echtgenote met de Skype-sessies startte en aldus de 10 Bijbels diende op te halen en uw echtgenote u meteen ingelicht had nadat ze wist dat de huiskerk geannuleerd was (CGVS 3 S., p. 12), kan worden aangenomen dat jullie hieromtrent eenduidige verklaringen afleggen. Bovenstaande tegenstrijdigheid ondermijnt andermaal jullie geloofwaardigheid. Verder hebben noch u noch uw echtgenote zich geïnformeerd naar hetgeen er met O. is gebeurd na zijn arrestatie (CGVS R. 1, p. 18; CGVS R. 3, p. 15; CGVS S. 1, p. 15; CGVS S. 3, p. 11). Evenmin kan uw echtgenote verduidelijken hoe B. op de hoogte was van de arrestatie van O., noch heeft ze H. nog proberen contacteren na dat ene telefoontje (CGVS S. 1, p. 14, p. 15; CGVS S. 3, p. 12). Verder kan uw echtgenote geen duidelijkheid verschaffen of ook andere huiskerkleden toen werden gearresteerd of heeft ze hier niet naar geïnformeerd (CGVS S. 1, p. 14, p. 15; CGVS S. 3, p. 12; CGVS R. 3, p. 15). Dat jullie bovenstaande zaken niet hebben proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van jullie vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het opmerkelijk dat jullie geen voorzorgsmaatregelen namen nadat O. gearresteerd werd. U stelt immers naar uw werk te zijn gegaan, zoals altijd. Evenzo bleven jullie toen thuis (CGVS R. 3, p. 15; CGVS S. 3, p. 11). Gevraagd naar veiligheidsmaatregelen die u nam na de arrestatie van O., verwijst u enkel naar de Skype-sessies. Andere veiligheidsmaatregelen namen jullie echter niet, noch dacht u er aan dat O. jullie mogelijks kon verraden (CGVS R. 3, p. 15, p. 16; CGVS S. 3, p. 11). Uw echtgenote voegt er aan toe dat ze niet zo bekend was in de huiskerk, maar dat ze anderzijds wel bang was dat ze haar naam zouden noemen of dat ze haar zouden arresteren (CGVS S. 3, p. 11). Opmerkelijk is dat u immers zelf eerder verklaarde dat naar een huiskerk gaan verboden is in Iran en problematisch is, waardoor er toch een belletje kon gaan rinkelen en u op zijn minst stilstond bij eventuele gevolgen (CGVS R. 3, p. 14). Jullie gedrag na de arrestatie van O. is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

De geloofwaardigheid van jullie vermeende vervolging wordt finaal ondermijnd door de vaststelling dat jullie het risico namen om met jullie originele paspoort legaal het land te verlaten, waar jullie geen problemen hebben gekend op de luchthaven (CGVS R. 1, p. 9). Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is, is het op z'n minst opmerkelijk dat jullie het risico namen om zich met jullie eigen paspoort aan bepaalde controleposten aan te bieden en uiteindelijk met jullie eigen paspoort het land te verlaten. In de kantlijn hiervan dient nog te worden opgemerkt, dat daar waar u verklaard had dat u uw zus heeft opgedragen om aan niemand te vertellen dat u in België verblijft, u op uw Facebookpagina schrijft dat u in Moeskroen te België verblijft (CGVS R. 2, p. 8).

Tot slot kan hieraan nog toegevoegd worden dat zowel u als uw echtgenote ten aanzien van de Duitse asielinstanties aanvankelijk verklaard had het land illegaal te hebben verlaten, waarbij jullie naar Urmieh gingen en van daaruit met een vrachtwagen het land werden uitgesmokkeld. Ook wat betreft het uitblijven van jullie paspoort, dient nog te worden toegevoegd dat u geen duidelijkheid heeft verschaft over de reden waarom u uw paspoort niet kan neerleggen. Uw echtgenote stelt dat ze haar paspoort en dat van uw zoon heeft vernietigd (CGVS R. 3, p. 3; CGVS S. 1, p. 5; CGVS S. 3, p. 3), terwijl ze ten aanzien van de Duitse asielinstanties had verklaard dat haar paspoort werd gestolen door de smokkelaar. Deze vaststellingen ondermijnen finaal jullie algehele geloofwaardigheid.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in Duitsland en/of België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in Duitsland en/of België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat wat betreft uw bezoeken aan de Ysop kerk te Duitsland jullie eveneens tegenstrijdige verklaringen afleggen. Waar zowel u als uw echtgenote stellen dat uw echtgenote niet naar de kerk ging om voor jullie zoon te zorgen, dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote ten aanzien van de Duitse asielinstanties had verklaard wel degelijk de kerk in Ysop te frequenteren (CGVS R. 2, p. 15; CGVS S. 2, p. 16). Vervolgens verklaart u reeds zes maanden in Duitsland te hebben verbleven vooraleer u voor het eerst naar de kerk ging (CGVS R. 1, p.

19; CGVS R. 2, p. 15). Daar u begin april 2018 in Duitsland aankwam, situeert uw eerste kerkbezoek zich pas rond oktober 2018. Opmerkelijk is dat het interview ten aanzien van de Duitse asielinstanties dateert van 10 juli 2018 en jullie daar reeds aanhalen de Ysop kerk te bezoeken, waardoor de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de frequentie en aanvang van jullie kerkbezoeken aan de Ysopkerk. Tot slot is het frappant dat uw echtgenote niet aanwezig was tijdens uw doopsel (CGVS S. 2, p. 11). Dat ze toen geen andere oplossing heeft proberen zoeken voor uw zoon, is opmerkelijk (CGVS S. 2, p. 11). Daar het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is, en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte "herboren" wordt, mag worden verwacht dat uw echtgenote toch op zijn minst een poging waagde om hierbij aanwezig te zijn. Dat ze nagelaten heeft dit te doen, getuigt wederom niet van een oprechte interesse in het christendom en de hiermee verbonden rituelen. Wat betreft het Facebookprofiel van uw echtgenote, waar ze christelijke boodschappen op post om te kunnen prediken (CGVS S. 2, p. 12), kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht op haar Facebookpagina onder haar eigen naam S., pas dateert van mei 2019, kort na jullie aankomst in België. Vervolgens maakte uw echtgenote een pagina aan onder de naam T., haar doopnaam. Opmerkelijk is dat er geen posts terug te vinden zijn voor mei 2019, of van jullie periode in Duitsland, waardoor het vermoeden ontstaat dat deze pagina omwille van opportunistische redenen is opgemaakt. Niets wijst er echter op dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt de shenasnameh van u en uw echtgenote neer, wat uw identiteit, nationaliteit en uw herkomst aantoon, hetgeen hier niet ter discussie staat. Om uw job aan te tonen, legt u drie foto's neer met verschillende ambassadeurs of hun kinderen, een huurcontract, een e-mail van 14 februari 2017 en twee e-mails om uw contacten met enkele ambassades in Iran te bewijzen. Het huurcontract en de e-mails werden reeds eerder besproken. De foto's tonen echter niet aan dat u een goede band had met deze personen, noch heeft u trachten aan te tonen dat de kinderen op de foto deze zijn van de Nieuw-Zeelandse ambassadeur E.. Aan uw werkzaamheden als makelaar wordt niet getwijfeld. Echter dat u vervolging diende te vrezen omwille van uw werkzaamheden heeft u hiermee niet aannemelijk gemaakt. Aangaande de documenten om uw geloofsovertuiging te ondersteunen, meer bepaald jullie beider doopcificaten, de foto's over het doopsel van uw echtgenote, een verklaring van de kerk van Turnhout, een verklaring van Be. B. en drie foto's van de kerk te Kuurne, dient te worden opgemerkt dat deze enkel uw asielrelaas ondersteunen indien het geloofwaardige verklaringen betreft, wat zoals hierboven reeds werd aangetoond bij u niet het geval is. Indien er geen overtuigende verklaringen kunnen worden afgelegd over de bekering an sich tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens uw bekering tot het christendom. Tot slot legt uw echtgenote enkele medische documenten uit België neer om aan te tonen dat het adenoom in haar schildklier plots verdwenen was (CGVS S. 3, p. 7). Oorspronkelijk was de eerste hypothese of het vermoeden van een bijschildklieradenoom. Echter na verder onderzoek bleek de schildklier van uw echtgenote toch een normale grootte te hebben. Nergens op basis van deze documenten blijkt dat er daadwerkelijk sprake was van een adenoom die dan in een latere fase plots verdwenen zou zijn. Deze medische attesten leunen er dan ook niet toe een ander licht te laten schijnen op de eerder gedane beoordeling, en zeggen niets over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, aangestipt kan worden dat hiermee rekening werd gehouden, doch dit betroffen geen zaken die pertinent waren voor bovenstaande beslissing. Deze opmerking doet er geenszins toe te besluiten om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote A. S. (OV (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, een etnische Fars te zijn en afkomstig te zijn van het district Narwak te Teheran. U bent gehuwd met A. R. (OV (...)) en heeft één zoon A. E. (OV (...)). Rond Mehr 1396 (stemt overeen met september – oktober 2017 in de Gregoriaanse kalender) werd uw vader met spoed in het ziekenhuis opgenomen met hartproblemen. Kort daarop kreeg u een droom waarin een man in het wit gekleed aan u verscheen. Hij vertelde dat hij uw vader was en dat uw vader hersteld was. Op dat moment schoot u wakker, niet goed wetend wat die droom te betekenen had. U ging de volgende dag naar het ziekenhuis waar u te horen kreeg dat de hartoperatie van uw vader niet meer nodig was, en het probleem zich vanzelf had opgelost. Enkele dagen later had u een gesprek met B., een familievriend en een Armeense christen. Hij vertelde u dat de man in uw dromen Christus was. Dit was voor u het signaal om het christendom verder te verkennen. B. bracht u in contact met H. G., de coördinator van een huiskerk. Op het einde van de herfst van 1396 (stemt overeen met het einde van de herfst van 2017 in de Gregoriaanse kalender) ging u toen voor het eerst naar de huiskerk, samen met uw echtgenoot. Vervolgens ging u wekelijks naar de huiskerk gedurende twee tot drie maanden en vergezelde uw echtgenoot u af en toe. Eind Azar (stemt overeen met december 2017 in de Gregoriaanse kalender) kreeg u te horen dat O., de leider van de huiskerk gearresteerd werd, waarop de huiskerk werd afgelast. Omdat u niet meer naar deze huiskerk kon gaan, kwam u via B. in contact met Be. B., een pastoor verbonden aan Shabane Niku, een kerk in de Turkse stad Eskishehir. Sinds midden Dey (stemt overeen met begin januari 2018 in de Gregoriaanse kalender) vonden er op regelmatige basis Skypesessies plaats waarin u meer te weten kwam over het christendom. Omdat u geen Bijbel had in Iran, kwam dit ter sprake tijdens een van de sessies, waarop Be. u het voorstel deed om 10 Bijbels te gaan ophalen. Op een woensdag in het begin van Esfand 1396 (stemt overeen met midden februari 2018 in de Gregoriaanse kalender) had u afgesproken aan het revolutieplein in Teheran waar een onbekende man u de Bijbels zou overhandigen. Hij zou u herkennen aan uw witte sjaal. Samen met uw echtgenoot begaf u zich naar de plaats van de afspraak. Nadat u de Bijbels in ontvangst had genomen, werd u op de terugweg tegengehouden aan een controlepost. De agenten hadden interesse in de tas met de Bijbels. Vooraleer ze de inhoud van de tas konden bekijken, duwde uw echtgenoot het gaspedaal in, en gingen jullie er vandoor. Jullie gingen eerst naar jullie eigen huis om de meest essentiële spullen op te halen. Vervolgens reden jullie naar het huis van uw ouders, waar u het volledige verhaal aan uw moeder vertelde. Even later kreeg uw echtgenoot telefoon van diens vader om te melden dat enkele agenten het huis waren binnengevallen. Uw schoonvader werd toen vrij agressief ondervraagd. De volgende ochtend kreeg uw echtgenoot telefoon van zijn collega om te melden dat de agenten ook op zijn werkplek waren binnengevallen. Jullie besloten onder te duiken in Majdabad, in de tweede woning van uw ouders, en van daaruit jullie vertrek te regelen. Uw broer regelde toen samen met uw echtgenoot een smokkelaar, die jullie aan een Italiaans visum hielp. Jullie verlieten Iran op 7 Farvardin 1397 (stemt overeen met 27 maart 2018 in de Gregoriaanse kalender) via de Imam Khomeini luchthaven in Teheran. Jullie vlogen naar Italië, waar jullie een week verbleven. Vervolgens reisden jullie naar Duitsland waar jullie begin april 2018 aankwamen, en op 25 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. In het opvangcentrum te Duitsland waren er regelmatig bijeenkomsten met broeder M.. Omdat jullie aanvraag in Duitsland niet in behandeling werd genomen omwille van de Dublinwetgeving, besloten jullie na elf maanden naar België te reizen. Op 6 mei 2019 kwamen jullie aan in België, waar jullie op 8 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In België gingen jullie aanvankelijk naar de Iraanse kerk te Kuurne. Omdat die kerk geen pastoor had, besloten jullie drie tot vier maanden later, naar de kerk ‘The City of the Living God’ te Turnhout te gaan. Op 24 november 2019 werd u gedoopt. Na jullie vertrek vielen twee personen van het ettelaat binnen bij uw schoonvader rond Esfand 1398 (stemt overeen met februari – maart 2020 in de Gregoriaanse kalender). Rond juni 2021 werd uw schoonvader andermaal benaderd door een persoon van het ettelaat. Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf omwille van uw bekering. U vreest eveneens dat uw echtgenoot beschuldigd zal worden van spionage omwille van zijn werkactiviteiten. Voor uw zoon E. heeft u dezelfde vrees. U vreest dat de problemen van uw echtgenoot en u een directe impact op hem zullen hebben.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: het doopcertificaat van u (d.d. 24/11/2019) en uw echtgenoot (d.d. 27/01/2019) en een verklaring van uw kerkgang in België (d.d. 15/12/2019). Vervolgens legt u ook nog kopieën neer van de volgende

documenten: de shenasnameh van u en uw echtgenoot, drie foto's, een huurcontract (d.d. 30/10/2016) en e-mail (d.d. 14/02/2017) om de job van uw echtgenoot en zijn contacten met de verschillende ambassadeurs aan te tonen, vier foto's van uw doopsel, een verklaring van Be. B., de pastoor verbonden aan de kerk in Eskishehir te Turkije (d.d. 18/11/2020), medische documenten uit België, twee e-mails om jullie pogingen aan te tonen om contact te leggen met enkele ambassades en drie foto's om uw kerkbezoek van de evangelische kerk te Kuurne aan te tonen.

Na het tweede en het derde persoonlijk onderhoud gaf uw advocaat opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze zijn terug te vinden in het administratief dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot A. R. . In het kader van het door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

(...)

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 277 923, is de echtgenoot van tweede verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 276 753. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtredenen en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde redenen. In beide verzoekschriften worden dezelfde middelen aangevoerd en in het verzoekschrift van tweede verzoekende partij wordt alle argumentatie van eerste verzoekende partij zoals uiteengezet in diens verzoekschrift overgenomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid en met het oog op een goede rechtsbedeling, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een identiek middel voeren verzoekende partijen, gespreid over twee middelen, de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partijen stellen niet akkoord te gaan met de weigeringsredenen van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

3.2. Stukken

Op 10 oktober 2022 brengt tweede verzoekende partij ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waaraan drie foto's worden toegevoegd van deelnames aan drie manifestaties in september en oktober 2022 (stuk '2') alsook een foto van een deelname aan een manifestatie van 9 oktober 2022 (stuk '3').

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor vervolging wegens hun bekering tot het christendom alsook wegens de werkzaamheden van eerste verzoekende partij waarbij zij veel contacten had met ambassades/buitenlanders.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om de erin vervatte motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekende partijen toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor

vervolgning dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij geen gegronde vrees voor vervolgning of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

3.3.4.2. Wat betreft de vervolgingsvrees wegens de werkzaamheden van eerste verzoekende partij wordt door de commissaris-generaal vooreerst met reden als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst verklaarde u meermaals dat de autoriteiten enkel “de grote bazen” benaderden en de werknemers van bedrijven zoals A(...), die diensten verleenden aan medewerkers van de verschillende ambassades, met rust werden gelaten. U voegde er nog aan toe dat de reden dat u pas in de zomer van 1396 benaderd werd terwijl u reeds 13 à 15 jaar het beroep uitoefende, was omdat u toen pas uw eigen kantoor had en u dus voor u zelf was beginnen werken (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 15/01/2021; CGVS R. 2, p. 6, p.8). U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk volledig autonoom werkte als makelaar. Zo zijn zowel u als uw echtgenote incoherent en vrij vaag wanneer jullie gevraagd worden naar de opstartdatum van uw eigen bedrijf. U verklaart dat u ongeveer rond Ordibehesht 1395 (stemt overeen met mei 2016 in de Gregoriaanse kalender) op zelfstandige basis bent begonnen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07/07/2021, CGVS R. 3, p. 4). Wanneer uw echtgenote dezelfde vraag wordt gesteld, repliceert ze weliswaar dat ze niet precies weet wanneer u uw eigen bedrijf oprichtte. Ze verwijst vervolgens naar vier of vijf jaar, om er aan toe te voegen dat ze wel weet dat u al sinds jullie huwelijk in 1392 voor uzelf aan het werken was (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07/07/2021, CVGS S. 3, p. 4). Aangezien jullie, volgens jullie verklaringen, gehuwd zijn op 1 maart 2014 kan worden aangenomen dat uw echtgenote dit in 2014 situeert (verklaring DVZ R. , d.d. 02/07/2019, p. 6, p. 7; verklaring DVZ S., d.d. 02/07/2020, p. 6, p. 7). Uw echtgenote vervolgens gewezen op de discrepantie in jullie verklaringen, stelt ze haar verklaringen bij en repliceert ze dat het ook in 1395 kon zijn geweest (CGVS S. 3, p. 4). Dat uw echtgenote zich niet bemoeide met uw werk, en u geen uitleg gaf over uw werk (CGVS S. 3, p. 4), kan niet worden weerhouden als vergoelijking. Jullie advocaat voegt er na het persoonlijk onderhoud nog aan toe dat jullie geen hechte relatie hadden, enkel over alledaagse zaken praatten en geen diepere privé zaken deelden, uw echtgenote uw job niet apprecieerde en de details van uw job niet kende. Deze toevoeging kan geenszins als een rechtvaardiging worden gezien voor jullie tegenstrijdige verklaringen, daar het opstarten van een eigen bedrijf allerminst als een detail kan worden gezien en er bovendien kan worden verwacht dat u uw echtgenote hiervan op de hoogte stelt. Daarenboven halen jullie beiden een vrees aan omwille van uw werkzaamheden en voegt uw echtgenote eraan toe dat een reden om Iran effectief te verlaten uw gevoelige beroep was omwille van uw contacten met de diplomaten (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 18/11/202, CGVS R. 1, p. 10; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 19/11/2020, CGVS S. 1, p. 8). Verwacht mag bijgevolg worden dat uw echtgenote op zijn minst over de basisinformatie beschikt aangaande uw eigen bedrijf A(...). Dat uw echtgenote geen zicht zou hebben gehad op wanneer u uw eigen bedrijf heeft opgericht en slechts een geringe basiskennis heeft van uw werkzaamheden, is niet plausibel. Evenmin heeft uzelf aangetoond wanneer u daadwerkelijk met uw eigen bedrijf bent gestart. U legde immers louter een huurcontract neer die op naam staat van R. F. en waar uw naam nergens in vermeld wordt (CGVS R. 3, p. 5). Andere documenten die de opstart van uw bedrijf zouden kunnen aantonen, legde u niet neer. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de personen/bedrijven waarmee u samen zou gewerkt hebben. Zo stelde u geen contact meer gehad te hebben met de heer N. sinds u uw eigen bedrijf opstartte (CGVS R. 2, p. 6). Ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaarde u echter dat u als zelfstandig makelaar een partnerschap had met het bedrijf Sun, hetgeen u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud heeft genoemd als het bedrijf van de heer N. (CGVS R. 2, p. 7), Voorts stelt uw echtgenote ten aanzien van de Duitse asielinstanties dat ze een jaar voor jullie vertrek reeds een vakantie in Italië had gemaakt, waarbij u niet mee kon omdat u geen verlof werd toegestaan door uw werkgever, wat andermaal een indicatie is dat u niet op zelfstandige basis werkte, terwijl u het tegendeel liet uitschijnen. Bovendien dienen de nodige vragen te worden gesteld of u recent voor uw vertrek nog werkzaam was als makelaar. U legt weliswaar een contract neer daterend van oktober 2016, alsook een email van februari 2017 gericht aan de Nieuw-Zeelandse ambassade met een aanbod aan appartementen, zoals ook terug te vinden is in uw administratief dossier. U kan echter geen recentere contract of document neerleggen omdat u geen contacten of connecties meer heeft met uw vrienden of collega's, alle overige documenten, zoals uw contracten en uw laptop, in beslag werden genomen door de autoriteiten en het huurcontract op naam van uw zakenpartner R. F. stond (CGVS R. 1, p. 10, p. 14; CGVS R. 3, p. 4, p. 5). Echter is het opmerkelijk dat u, hoewel u aanvankelijk had verklaard geen toegang meer te hebben tot de e-mailaccount van uw werk en het wachtwoord of de bijhorende informatie niet meer te kennen, na het derde persoonlijk onderhoud er alsnog in slaagt een enkele e-mail neer te leggen afkomstig van de e-mailaccount van uw werk (CGVS R. 3, p. 4). Verwacht

kan dan ook worden dat u ook toegang heeft tot andere e-mails, en dat u aldus meer recente e-mails zou kunnen neerleggen.”

In de bestreden beslissingen wordt gelet op bovenstaande omstandige motieven terecht vastgesteld dat verzoekende partijen er niet in slagen eenduidige verklaringen af te leggen omtrent de daadwerkelijke start van het eigen bedrijf van eerste verzoekende partij als zelfstandige makelaar alsook omtrent de personen/bedrijven waarmee werd samengewerkt.

Door te volharden dat het bedrijf werd opgericht in 2016 en tweede verzoekende partij dit aanvankelijk foutief heeft gesitueerd kunnen voorgaande vaststellingen niet weerlegd worden. Er werd door de commissaris-generaal reeds rekening gehouden met de uitleg/reden van de aanvankelijke foutieve situering van de opstartdatum door tweede verzoekende partij die wordt hernomen in de verzoekschriften en terecht geoordeeld dat het niet plausibel is dat zij niet beschikt over deze basiskennis te meer zij tevens aangaf dat de gevoelige job van haar echtgenoot de reden voor hun effectieve vertrek was (eerste persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 8). Dat sprake was van delicate activiteiten kan niets wijzigen aan het oordeel van de commissaris-generaal dat er - daargelaten informatie over de inhoud van de specifieke werkzaamheden - mag verwacht worden dat eerste verzoekende partij haar echtgenote dan minstens informeert over het opstarten van een eigen bedrijf en van tweede verzoekende partij op zijn minst basiskennis zoals de opstartdatum van het eigen bedrijf van haar echtgenoot mag verwacht worden.

Bovendien kunnen verzoekende partijen geen afbreuk doen aan de overweging dat eerste verzoekende partij zelf ook niet heeft aangetoond wanneer zij daadwerkelijk met een eigen bedrijf is gestart. Verzoekende partijen repliceren dat zij een huurcontract hebben neergelegd met vermelding van R. F. die de partner van eerste verzoekende partij is maar hiermee weerleggen ze geenszins de vaststelling dat in het huurcontract op naam van R. F. nergens de naam van eerste verzoekende partij wordt vermeld. Dat R. F. de partner was van eerste verzoekende partij valt trouwens niet te rijmen met de vaststelling dat eerste verzoekende partij in Duitsland verklaarde dat zij een partnerschap had met het bedrijf Sun dat op het CGVS werd aangeduid als zijnde het bedrijf van haar eerdere werkgever (tweede persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 7), hetgeen niet wordt betwist.

Eerste verzoekende partij maakt gelet op voorgaande overwegingen in casu niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk volledig autonoom werkte als makelaar waardoor zij dan ook in 2017 werd gevisieerd door de Iraanse autoriteiten, te meer tweede verzoekende partij ten aanzien van de Duitse asielinstanties vermeldde dat eerste verzoekende partij een jaar voor hun vertrek niet mee kon op vakantie naar Italië omdat zij geen verlof kreeg van haar werkgever (administratieve dossiers, blauwe map met landeninformatie, stuk 1) wat andermaal een indicatie is dat eerste verzoekende partij niet op zelfstandige basis werkte. Thans wordt aangevoerd dat eerste verzoekende partij niet meekon door een druk professioneel leven en wordt betoogd dat geen sprake was van een werkgever. In acht genomen het gebrek aan eenduidige verklaringen omtrent de start van een eigen bedrijf en de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden, wordt met deze loutere ponering echter geen ander licht geworpen op de expliciete verklaringen ten aanzien van de Duitse asielinstanties die steun vinden in de stukken van de administratieve dossiers. Dat er in Duitsland sprake zou zijn van een verkeerde vertaling weet geenszins te overtuigen gelet op de uitdrukkelijke toelichting van tweede verzoekende partij over de afwezigheid van haar echtgenoot.

Waar wordt gewezen op een contract met een ambassade waarin de bijnaam van eerste verzoekende partij wordt vermeld om de professionele activiteiten te staven, moet de Raad vaststellen dat deze activiteiten op zich niet betwist worden. Hieruit kan echter geenszins afgeleid worden dat eerste verzoekende partij een eigen bedrijf had met zelfstandige activiteiten. Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen pertinent opgemerkt dat dit contract dateert van 2016 en er naast een e-mail van februari 2017 geen recentere documenten werden voorgelegd ter staving van de werkzaamheden als makelaar ten tijde van hun vertrek uit Iran. Er wordt in de verzoekschriften opgeworpen dat er geen andere documenten konden worden neergelegd wegens in beslagname door de Iraanse autoriteiten. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad echter vast dat eerste verzoekende partij uiteindelijk wel toegang kon verkrijgen tot haar e-mailaccount van haar werk, hetgeen wordt bevestigd in de verzoekschriften, zodat redelijkerwijze ook toegang tot andere e-mails kan verwacht worden en het niet overtuigend voorkomt dat geen andere documenten kunnen neergelegd worden.

Waar verwerende partij in de verzoekschriften wordt verweten geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zowel voor als na de opstart van de eigen zaak eerste verzoekende partij dezelfde professionele activiteiten had en er geen grote inhoudelijke wijzigingen waren, moet aangestipt worden dat eerste verzoekende partij zelf aangaf dat de reden voor de benadering door het ettelat in juni 2017 hoewel hij reeds 13 à 15 jaar het beroep uitoefende zijn zelfstandige activiteiten waren nadat hij zijn eigen kantoor had geopend (tweede persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 6). Eerste verzoekende partij lichtte zelf toe dat de autoriteiten enkel “de grote bazen” benaderden en de

werknemers van bedrijven, die diensten verleenden aan medewerkers van de verschillende ambassades, met rust werden gelaten (tweede persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 8). Zodoende kunnen verzoekende partijen verwerende partij niet kwalijk nemen de nadruk te hebben gelegd op de eigen zelfstandige werkzaamheden daar de activiteiten binnen de door eerste verzoekende partij geschetste context worden aangemerkt als reden voor een vervolgingsvrees.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen pertinent overwogen:

“Evenmin heeft u een zicht geboden op de aard van uw samenwerking met de verschillende ambassades die in Iran gevestigd zijn, waardoor uw geloofwaardigheid verder op de helling komt te staan. Gevraagd naar uw meest nauwe contacten met enkele ambassadeurs benoemt u onder andere de ambassade van Nieuw-Zeeland en E.. U vervolgens gevraagd naar de volledige naam van E. stelt u dit niet te weten (CGVS R. 3, p. 7). Nochtans verklaarde u meermaals dat u hem beschouwde als een vriend en is op een website van de ambassades in Iran zijn volledige naam eenvoudig terug te vinden, met name E. O’. Dat u zijn volledige naam niet kende omdat u hem in eerste instantie met een bepaalde titel moest aanspreken (CGVS R. 3, p. 7), kan niet worden gevolgd als uitleg. Gelet op uw nauwe contacten kan worden verwacht dat u op zijn minst zijn volledige naam weet. U vervolgens gevraagd om de ambassades van Nieuw-Zeeland, Oezbekistan en Sri Lanka, de ambassades die u had opgesomd als ambassades waarmee u nauwe contacten onderhield, aan het CGVS te laten bevestigen of u en in welke hoedanigheid u met hen heeft samengewerkt, stelt u dat dit onmogelijk is. U vervolgens gewezen op het bestaan van een website met de e-mails van de ambassade, verwijst u naar de secretaresse die geen belang hecht aan dergelijke e-mails (CGVS R. 3, p. 8). Na het persoonlijk onderhoud stuurt u weliswaar een email van uw pogingen om contact te leggen met de ambassades. Echter hierbij is het erg opmerkelijk dat u in deze e-mail nergens verwijst naar uw eigen bedrijf A(...), en vraagt u louter bevestiging voor ‘housing services’ die werden geleverd voor de periode van 2013 tot 2018. Dat u uw vroegere contacten op geen enkele manier kan aantonen door reacties van de ambassade doet verder de nodige vragen rijzen bij uw beweerde nauwe contacten met verschillende ambassades wat leidde tot uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Hierdoor komen uw vervolgingsproblemen eveneens op de helling te staan.”

Er wordt in de verzoekschriften aangevoerd dat eerste verzoekende partij zich de familienaam van de ambassadeur E. niet kon herinneren wegens stress en dat klanten telkens met de voornaam werden aangesproken waarbij niet naar details werd gevraagd.

De Raad wijst er evenwel in de eerste plaats op dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker in casu waar eerste verzoekende partij stelde nauwe contacten te hebben met deze ambassadeur die hij als een vriend beschouwde. Dat klanten met de voornaam of titel werden aangesproken kan in casu gelet op de voorgehouden nauwe contacten niet aanvaard worden als uitleg.

De Raad beklemtoont verder dat aan de werkzaamheden als makelaar, dit toch tot februari 2017, op zich niet wordt getwijfeld doch niet afdoende zicht wordt geboden op de aard van de samenwerking met de ambassades en niet blijkt in welke hoedanigheid eerste verzoekende partij met ambassades heeft samengewerkt. Eerste verzoekende partij houdt voor dat werknemers van ambassades intussen vervangen zijn ofwel zich haar niet herinneren wat wellicht de reden is waarom zij geen respons ontving op haar e-mailbericht. Hiermee weerlegt eerste verzoekende partij geenszins de concrete bevindingen in de bestreden beslissingen dat zij in haar e-mail nergens verwijst naar haar voorgehouden eigen bedrijf A(...), en louter bevestiging vraagt voor ‘housing services’ die werden geleverd voor de periode van 2013 tot 2018. Dat eerste verzoekende partij vroegere contacten op geen enkele manier kan aantonen door reacties van de ambassade doet dan ook terecht de nodige vragen rijzen bij de beweerde nauwe contacten met verschillende ambassades wat zou geleid hebben tot problemen met de Iraanse autoriteiten.

Waar wordt gewezen op de foto's die werden neergelegd met voormelde ambassadeur kan gewezen worden op de motivering in de bestreden beslissingen dat de neergelegde foto's echter niet aantonen dat sprake was van een goede band noch dat eerste verzoekende partij vervolging dient te vrezen omwille van haar werkzaamheden als makelaar. De Raad benadrukt dat uit de loutere werkzaamheden en connecties met ambassades niet kan afgeleid worden dat eerste verzoekende partij in haar hoedanigheid van zelfstandige makelaar werd gevisieerd door het ettelaat.

Verzoekende partijen weten verder ook volgende motieven niet om te buigen:

“Dat uw vervolgingsproblemen op de helling staan, blijkt eveneens uit het gegeven dat uw echtgenote amper details kan verschaffen over het bezoek van het ettelaat. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat uw

echtgenote geen vragen meer heeft gesteld over de bezoeken van het ettelaat of hier niet meer naar geïnformeerd heeft (CGVS R. 1, p. 9; CGVS R. 3, p. 10; CGVS S. 1, p. 8; CGVS S. 3, p. 5). Vervolgens weet ze niet of u ooit nog benaderd bent geweest door het ettelaat na dit ene bezoek (CGVS S. 3, p. 5). Aangezien dit van invloed was op u en uw gezin en dit één van de redenen was waarom u het land verlaten heeft, kan op zijn minst worden verwacht dat u uw echtgenote de meest noodzakelijke informatie over het bezoek van het ettelaat meegeeft, of dat u uw echtgenote hieromtrent heeft ingelicht. Uw verklaring dat u altijd heel discreet was omtrent uw job, uw echtgenote geleerd heeft om hier niet teveel vragen over te stellen en jullie elkaars privacy respecteren, kan niet weerhouden worden (CGVS R. 2, p. 9). Dat uw echtgenote gestrest was en nerveus zou worden als ze meer details zou weten over de inval van het ettelaat (CGVS S. 1, p. 8), is eveneens geen afdoende uitleg, daar uw job de kern van jullie vrees uitmaakt. Dat jullie nagelaten hebben om elkaar de nodige details te verschaffen, is niet geloofwaardig en stemt niet overeen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging.”

In de verzoekschriften wordt getracht de gebrekkige kennis van tweede verzoekende partij te verklaren door de conflictueuze relatie met haar echtgenoot aan te halen. De Raad merkt reeds op dat het bestaan van een conflictueuze relatie niet wordt gestaafd daar verzoekende partijen samenwoonden (Verklaring DVZ van 2 juli 2019, p. 1), eerste verzoekende partij aangaf door haar echtgenote te zijn overtuigd om zich te bekeren (Vragenlijst van 22 januari 2020 van eerste verzoekende partij, vraag 5) en dat zij blijkens hun verklaringen in Duitsland en de verzoekschriften een jaar voor hun vertrek samen op vakantie naar Italië wilden gaan doch eerste verzoekende partij niet meekon wegens haar werk. Waar ter terechtzitting wordt aangehaald dat verzoekende partijen geen koppel meer vormen moet vooreerst opgemerkt worden dat deze bewering niet wordt gestaafd hoewel “stappen” zouden gezet zijn om uit het echt te scheiden. Dat verzoekende partijen thans geen koppel meer zouden vormen werpt hoe dan ook geen ander licht op bovenstaande vaststellingen waarbij de Raad nog moet beklemtonen dat aangezien de bezoeken van het ettelaat één van de redenen waren waarom verzoekende partijen samen het land verlaten hebben, op zijn minst kan worden verwacht dat, ongeacht de voorgehouden conflictueuze relatie, eerste verzoekende partij haar echtgenote de meest noodzakelijke informatie over het bezoek van het ettelaat meegeeft of haar hieromtrent inlicht.

De commissaris-generaal heeft tevens op goede gronden geoordeeld dat de houding van eerste verzoekende partij niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Hieromtrent wordt het volgende aangegeven:

“Zo heeft u vooreerst nooit bij N., de persoon van wie u het beroep geleerd heeft, geïnformeerd of hij ooit bezoek heeft gehad van het ettelaat, noch heeft u hem gevraagd of hij ooit problemen kende met het ettelaat (CGVS 2 R. , p. 6; CGVS R. 3, p. 10). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u geen contacten meer had met dhr. N. aangezien hij niet tevreden was met uw vertrek kan niet worden weerhouden. Immers, zoals hierboven reeds werd opgemerkt verklaarde u voor de Duitse asielinstanties dat u als zelfstandig makelaar een partnerschap onderhield met het bedrijf Sun, het bedrijf dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal bestempelde als het bedrijf van dhr. N.. U verklaarde weliswaar dat u vermoedt dat N. zich inliet met het ettelaat. Gevraagd naar concrete indicaties verwijst u naar zijn veranderde houding na de Iraanse revolutie, maar kan u verder niet uitklaren of en op welke manier N. toen contacten zou hebben gehad met het ettelaat (CGVS 2 R. , p. 6). Verwacht mag worden, gelet op het vermoeden dat u er nog steeds een samenwerking op nahield, u toch op zijn minst bij N. zou hebben geïnformeerd, of hij al dan niet problemen kende met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden. Voorts weet u niet wat er met uw bedrijf is gebeurd na uw vertrek, noch met uw werknemers (CGVS R. 2, p. 8). Gevraagd of u ooit geïnformeerd heeft wat er met uw werknemers is gebeurd na uw vertrek, stelt u dat er niemand is die hen ook kent, wat geen vergoelijking is voor uw nalatende houding (CGVS R. 2, p. 8). Na uw vertrek heeft u ook niet meer geïnformeerd bij R. F., de persoon waarmee u een kantoor deelde, of er nieuws was omtrent uw werkactiviteiten (CGVS R. 1, p. 13). U vond dit niet nodig omdat u al alles wist en uw leven niet wilde riskeren (CGVS R. 1, p. 13). Verwacht mag echter worden dat u de nodige inspanningen levert om te achterhalen wat er met uw bedrijf is gebeurd, gelet op het feit dat u uw reputatie hoog in het vaandel droeg. Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Met het summiere betoog dat er na de opstart van het eigen bedrijf weinig contact was met N. kunnen voorgaande concrete motieven niet weerlegd worden. Bovendien wordt eerste verzoekende partij niet enkel verweten zich niet nader geïnformeerd te hebben met N.- met wie zij volgens haar verklaringen in

Duitsland een partnerschap onderhield - doch er ook op gewezen dat eerste verzoekende partij verder naliert zich bij R. F. te informeren, de persoon die zij vermeldt als zijnde haar partner en op wiens naam het huurcontract werd afgesloten. Door plots te poneren dat er vermoedens waren dat ook deze partner met het ettelaat samenwerkte en eerste verzoekende partij zich niet veilig voelde kan geen afbreuk gedaan worden aan voorgaande pertinente overwegingen daar geenszins enige concrete indicaties worden vermeld waarop deze plotse vermoedens zijn gebaseerd.

Tot slot wordt in de bestreden beslissingen correct aangestipt dat verzoekende partijen ten aanzien van de Duitse asielinstanties enkel een vervolgingsvrees wegens hun bekering aanhaalden zonder enigszins problemen met het ettelaat aan te halen wegens de werkzaamheden van eerste verzoekende partij voor het bedrijf A(...) (zie administratieve dossiers, blauwe map met landeninformatie, stuk 1). Het betoog dat sprake was van een zeer beknopt Duits interview waardoor weinig kon verteld worden over de bedrijfsactiviteiten kan geen afbreuk doen aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid mag verwacht worden dat deze spontaan alle elementen die aan zijn vertrek voorafgingen, ook al is het summier, aanhaalt in zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Dat verzoekende partijen dit nalierten te vermelden bij de Duitse asielinstanties ondermijnt ook volgens de Raad finaal de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees omwille van de werkzaamheden van eerste verzoekende partij.

Volledigheidshalve kan de Raad nog toevoegen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat hun vlucht uit Iran specifiek werd ingegeven door een vervolgingsvrees wegens de werkzaamheden van eerste verzoekende partij. Hoewel eerste verzoekende partij reeds in juni 2017 werd benaderd door het ettelaat voor een samenwerking hetgeen hij weigerde en hiervan geenszins concrete problemen/gevolgen ondervond (eerste persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 11 en tweede persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 10) zijn verzoekende partijen pas uit Iran vertrokken in februari 2018 nadat ze vluchtten van een controlepost gelet op de tien bijbels in hun bezit en de daaropvolgende inval bij hun thuis alwaar spullen aangaande het christendom in beslag werden genomen (Vragenlijst van eerste verzoekende partij van 22 januari 2020, vraag 5; eerste persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 9-10; Vragenlijst van tweede verzoekende partij van 22 januari 2020, vraag 5; eerste persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 6-8).

In acht genomen wat voorafgaat, wordt niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van een gegronde actuele vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade wegens de zelfstandige werkzaamheden van eerste verzoekende partij als makelaar.

3.3.4.3. Inzake de vervolgingsvrees wegens de bekering van verzoekende partijen tot het christendom stelt de Raad in navolging van verwerende partij vast dat zij hun oprechte bekering en hun religieuze activiteiten in Iran niet aannemelijk hebben gemaakt.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekende partijen over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van hun individuele situatie en persoonlijke

omstandigheden. Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekende partijen moeten aannemelijk maken dat zij door hun interesse ook een andere godsdienst hebben, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekende partijen om aannemelijk maken dat zij door de christelijke godsdienst zijn overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van hun identiteit.

De Raad volgt de redenering van de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoekende partijen over hun motieven voor bekering in casu niet kunnen overtuigen:

“Zowel u als uw echtgenote halen de miraculeuze genezing van uw schoonvader aan als reden voor jullie bekering (CGVS S. 1, p. 11 – 12; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 15/01/2021, CGVS S. 2, p. 3; CGVS R. 1, p. 16; CGVS R. 3, p. 12). Hoewel u weet dat uw schoonvader aan een hartkwaal leed, kan u geen verdere details verschaffen over zijn medische problemen. Evenmin weet u welke onderzoeken uw schoonvader allemaal ondergaan heeft, welke operatie hem te wachten stond en of er al dan niet nieuwe onderzoeken werden uitgevoerd nadat uit de eerste resultaten bleek dat uw schoonvader geen operatie meer nodig had. Om uw gebrekkige kennis over diens hartproblemen te vergoelijken, stelt u dat er in uw cultuur en in Iraanse families dergelijke informatie amper wordt gedeeld met de schoonzoon en u zich in sommige zaken beter niet moeit (CGVS R. 3, p. 12). Dat u niet teveel vragen wilde stellen omdat uw echtgenote gestresseerd en verdrietig was, kan evenmin weerhouden worden als uitleg (CGVS R. 3, p. 12). Verwacht kan dan ook worden dat u zich meer uitgebreid geïnformeerd zou hebben over de oorsprong en het verloop van dit mirakel daar de wonderbaarlijke genezing van uw schoonvader tot uw interesse in het christendom leidde. Ook uw echtgenote kan de miraculeuze genezing van uw schoonvader niet aannemelijk maken. Hoewel uw echtgenote meer details kan geven over de hartproblemen van uw schoonvader, dient te worden opgemerkt dat, daar waar ze verklaart dat een blokkade in de aders de oorzaak was van diens hartproblemen, ze stelt dat de miraculeuze genezing vermoedelijk te wijten is aan de vloeistof die men inspuit als men een radiografie wil doen en dit de aders zou hebben gedeblokkeerd. Dat uw echtgenote aanhaalt dat de miraculeuze genezing eigenlijk te wijten is aan een vloeistof die werd ingespoten toont aan dat zij helemaal niet gelooft in een miraculeuze genezing (CGVS S. 3, p. 8). Tot slot legt uw echtgenote een medisch document neer om de hartproblemen van haar vader aan te tonen. Dat uw schoonvader hartproblemen had, wordt niet betwist, docht uit deze documenten blijkt echter niet dat een operatie noodzakelijk was of dat er een opmerkelijk verschil bestond in de uiteenlopende onderzoeken. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat uw schoonvader miraculeus genezen is. Daar u de wonderbaarlijke genezing van uw schoonvader niet aannemelijk heeft gemaakt noch dat u aannemelijk heeft gemaakt dat jullie zelf enig geloof hechten aan deze wonderbaarlijk genezing, hetgeen voor jullie beider de aanleiding was van jullie bekering, kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan jullie beweerde bekering tot het christendom.”

Verzoekende partijen volharden in hun verklaringen inzake de medische problemen van de (schoon)vader zoals gestaafd door medische attesten en wijzen op diens wonderbaarlijke genezing.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen met dit betoog niet verder komen dan het grotendeels herhalen van hun persoonlijke redenen en het bekeringsproces die reeds werden aangehaald tijdens hun persoonlijke onderhoud en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat de wonderbaarlijke genezing van de (schoon)vader niet aannemelijk wordt gemaakt noch dat zij aannemelijk hebben gemaakt dat zij zelf enig geloof hechten aan deze wonderbaarlijk genezing, hetgeen de aanleiding was van de bekering.

Waar er nog op wordt gewezen dat tweede verzoekende partij tevens verklaarde dat de nadelige positie van de vrouw in de islam haar ertoe heeft aangezet om zich tot de islam te keren moet opgemerkt worden dat hiermee echter geen afbreuk kan gedaan worden aan de eigen verklaringen van tweede verzoekende partij dat de concrete aanleiding en dus motivatie voor haar bekering evenwel de medische problematiek en miraculeuze genezing van haar vader betroffen (eerste persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 11-12; tweede persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 3).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bekering blijkt voorts uit volgende vaststellingen in de bestreden beslissingen:

“Zo komt het feit dat uw echtgenote verklaart nog niets tegengekomen te zijn dat haar minder aanspreekt in het christendom – ze is tot nu toe nog niets tegengekomen dat tegenstrijdig is in het christendom of waar ze zich minder in kan vinden (CGVS S. 1, p. 18) –, weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te

aanvaarden. Aansluitend hierbij is het eigenaardig dat uw echtgenote in de islam dan geen enkel positief element zou hebben gevonden, terwijl ze wel gezocht heeft (CGVS S. 1, p. 11). Deze verklaringen zijn zo oppervlakkig en zo ongenueanceerd dat ze niet meteen doorleefd en overtuigend overkomen.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan bovendien een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Dit blijkt vooreerst uit uw opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. Zo kunnen noch u noch uw echtgenote iets zeggen over de bekering van O. (CGGS R. 3, p. 14). Hoewel uw echtgenote stelt dat O. al heel lang bekeerd is, kan ze niet zeggen hoelang hij exact bekeerd was, hoe hij in aanraking is gekomen met het christendom of door wie hij bekeerd is (CGVS S. 1, p. 14; CGVS S. 2, p. 7). Evenmin weet u hoe B. en O. elkaar kenden, of B. H. of de andere huiskerkleden kende en of B. op de hoogte was van O.'s bekering (CGVS R. 3, p. 14; CGVS S. 3, p. 8, p. 9, p. 10). U heeft ook geen antwoord proberen krijgen op bovenstaande zaken via B. (CGVS R. 3, p. 14; CGVS S. 3, p. 10). Verder weet u niet hoe lang de huiskerk van O. al bestond (CGVS R. 3, p. 14; CGVS S. 3, p. 8). Ook kan u niet duiden hoe B. wist van het bestaan van de Skypesessies en evenmin weet uw echtgenote wat de connectie was tussen B. en Be. B. en of B. de andere deelnemers van de Skypesessies kende (CGVS R. 3, p. 16; CGVS S. 3, p. 12, p. 13). Uw echtgenote heeft zich hieromtrent ook niet bij B. geïnformeerd (CGVS S. 3, p. 13). Ook over de bekering van Be. B. kan uw echtgenote amper iets vertellen (CGVS S. 2, p. 8). Zo weet ze niet waar, wanneer of door wie hij bekeerd is (CGVS S. 2, p. 8; CGVS S. 3, p. 13). U vergoelijkt uw nalatende houding door te stellen dat u geen privé vragen aan uw leerkracht stelt omdat u dit zich als nieuwkomer niet kon permitteren en nog geen hechte band had met O. (CGVS R. 3, p. 14 – 15). Dat u nagelaten heeft dit te doen, kan niet worden gevolgd. Aangezien B., O. en Be. B. de eerste personen waren met wie u of uw echtgenote toentertijd over het christendom praatten en O. en Be. B. jullie introduceerden tot een huiskerk of de online Skypesessies, kan op z'n minst verwacht worden dat u of uw echtgenote uitgebreid zouden geïnformeerd hebben naar hun eigen bekeringsproces en hun beleving hieromtrent. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat O. en Be. B. daadwerkelijk bekeerlingen zouden zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien O. als bekeerde christen u de weg naar de huiskerk zou geweest hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt. Aangezien uw echtgenote ook de bekering van Be. B. niet aannemelijk gemaakt, heeft kan er nog weinig geloof worden gehecht aan de Skypesessies waaraan uw echtgenote deelnam om haar kennis verder te verdiepen."

Er wordt in de verzoekschriften betoogd dat verzoekende partijen niet over de bekering van O. kunnen vertellen daar immers weinig vragen gesteld kunnen worden over illegale zaken.

Dat sprake was van illegale zaken heeft echter tweede verzoekende partij er evenwel niet van weerhouden om een gesprek te hebben over het christendom met een Armeense familievriend en christen (eerste persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 6-7; tweede persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 3). Tevens gaven verzoekende partijen aan meermaals aanwezig te zijn geweest op bijeenkomsten van O. de huiskerkleider zodat niet ingezien kan worden dat zij in deze context van vertrouwelijke en geheime bijeenkomsten waar illegale activiteiten plaatsvonden geen vragen konden stellen over de bekering van de huiskerkleider die evenwel een gewichtige rol speelde in hun voorgelaten bekeringsproces.

Verder is het ook naar mening van de Raad opmerkelijk dat eerste verzoekende partij amper informatie kan geven over de bekering van haar broer, die reeds twintig jaar in London verblijft en zich reeds bij aanvang van zijn verblijf daar bekeerd heeft. Er wordt niet betwist noch weerlegd dat eerste verzoekende partij niet exact weet wanneer haar broer bekeerd is (eerste persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 16; tweede persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 14) noch weet door wie haar broer bekeerd is (tweede persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij p. 14). Ook tweede verzoekende partij kan amper iets over de bekering van haar schoonbroer vertellen (tweede persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 11).

In dit verband wordt door verzoekende partijen aangevoerd dat de verre afstand voor beperkte contacten heeft gezorgd doch hiermee weten verzoekende partijen hun nalatende houding en desinteresse in de bekering van de (schoon)broer niet te verschonen terwijl hij de persoon bij uitstek was die meer informatie had kunnen geven toen verzoekende partijen in Iran meer in aanraking kwamen met het christendom. Van personen die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing nemen om zich tot een andere religie te bekeren, kan immers een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen met redenen aangegeven op volgende tegenstrijdigheden:

“Bovendien duiken er een aantal tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande de bezoeken aan de huiskerk en uw deelname aan de Skypesessies met Be. B.. Zo stellen jullie beiden dat jullie voor de eerste keer samen naar de huiskerk zijn gegaan. U stelde echter aanvankelijk dat u deelnam aan de huiskerk sinds de winter van 1396 (CGVS R. 1, p. 17), terwijl uw echtgenote verklaarde dat ze voor het eerst naar de huiskerk is geweest in de herfst van 1396, hetgeen ze situeert rond eind Mehr, begin Aban (CGVS S. 1, p. 13; CGVS S. 2, p. 6; CGVS S. 3, p. 10). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud corrigeert u zichzelf echter en stelt u dat het tussen de herfst en de winter moet zijn geweest. U vermoedt in de maand Mehr 1396 (CGVZ R. 3, p. 13). Dat u onderling incoherent bent en geen eenduidige verklaringen aflegt over de start van jullie bezoeken aan de huiskerk, ondermijnt vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van jullie bezoeken aan de huiskerk. Ook wat betreft jullie persoonsgegevens waarvan O. al dan niet op de hoogte zou zijn, zijn jullie tegenstrijdig. Zo stelt u dat O. jullie voor- en familienaam kende (CGVS R. 3, p. 14), terwijl uw echtgenote verklaarde dat niemand jullie familienaam kende, ook O. niet (CGVS S. 3, p. 10). Vervolgens verklaart u dat u nooit deelnam aan of iets gezien heeft van de Skypesessies met Be. B., de pastoor verbonden aan de Turkse kerk te Eskisehir, en enkel en alleen eens passeerde op het moment dat uw echtgenote deelnam (CGVS R. 1, p. 18; CGVS R. 3, p. 16). Uw echtgenote daarentegen, verklaarde dat u soms deelnam, op de momenten dat u beschikbaar was (CGVS S. 1, p. 15), hetgeen andermaal een tegenstrijdigheid is tussen jullie verklaringen.”

Verzoekende partijen trachten vooreerst de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de start van de huiskerkbezoeken te verschonen door te volharden in de laatste versie van de verklaringen van eerste verzoekende partij dat de eerste deelname plaatsvond tussen de herfst en winter. Hiermee kan echter geen afbreuk gedaan worden aan de aanvankelijke verklaring van eerste verzoekende partij op het CGVS dat het eerste huiskerkbezoek in de winter plaatsvond terwijl tweede verzoekende partij voornamelijk sprak van de herfst (eerste persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 17; eerste persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 13; tweede persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 6 en derde persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 10). Dat eerste verzoekende partij spontaan geen eenduidige en nauwkeurige verklaringen kan afleggen over de start van de huiskerkbezoeken, een belangrijk moment in het bekeringsproces, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun bekeringsproces.

Wat betreft de tegenstrijdigheid inzake de kennis van hun namen kan thans niet dienstig opgeworpen worden dat de huiskerkleider wel hun volledige namen kende doch nooit de familienaam gebruikte terwijl uit een eenvoudige lezing van de verklaringen blijkt dat tweede verzoekende partij expliciet stelde dat niemand hun familienamen kende ook O. niet (derde persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 10). Tweede verzoekende partij kan post factum niet zonder meer een andere lezing geven aan haar verklaringen op het CGVS te meer er na de onderhouden door de advocaat opmerkingen werden doorgegeven inzake de gehoren doch inzake dit aspect van haar verklaringen over de namen geen correcties werden doorgevoerd.

Verzoekende partijen slagen er tevens niet in de tegenstrijdigheid inzake de deelname van eerste verzoekende partij aan de Skypesessies met de pastoor verbonden aan de Turkse kerk te verklaren door louter de verklaringen van eerste verzoekende partij te benadrukken. Eerste verzoekende partij verklaarde inderdaad hieraan nooit deel te hebben genomen en dat hij enkel eens passeerde wanneer haar echtgenote hieraan deelnam doch zelf niet deelnam (eerste persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 18; derde persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 16) zoals ook wordt aangegeven in de verzoekschriften doch tweede verzoekende partij meldde uitdrukkelijk dat eerste verzoekende partij soms deelnam wanneer hij beschikbaar was (eerste persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 15).

Voormelde tegenstrijdigheden kunnen zodoende niet verschoond worden.

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan de voorgehouden bekering en bijhorende religieuze activiteiten in Iran.

Aangezien hieraan geen geloof meer gehecht kan worden, kan ook aan de problemen die verzoekende partijen hieromtrent zouden gekend hebben geen enkel geloof meer worden gehecht.

Dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht blijkt voorts uit volgende bevindingen van de commissaris-generaal:

“Vooreerst is het (onbezonnen) gedrag van zowel u als uw echtgenote bij een risicovolle onderneming als het vervoeren van de 10 bijbels op z'n minst merkwaardig te noemen. Zo verklaarde u weliswaar dat u zich bewust was van de risico's maar dat u terzelfdertijd dacht dat de kans dat het fout zou lopen, vrij nihil was (CGVS R. 2, p. 16). Deze verklaringen zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met het uw verklaringen dat de grootte van de koffer in het oog sprong, er regelmatig controles gebeuren in Teheran en er veel checkpoints zijn (CGVS R. 1, p. 12). Dat uw echtgenote daarenboven nog afspreekt

om op een woensdag een witte sjaal te dragen, opdat de onbekende man jullie zou herkennen, en jullie pas achteraf maar tot het beseft zouden zijn gekomen dat het Witte Woensdag was, en hierdoor bijgevolg nog meer in de kijker van de Iraanse autoriteiten liepen is eveneens weinig geloofwaardig (CGVS S. 1, p. 7; CGVS S. 3, p. 15). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Witte Woensdag campagne in mei 2017 reeds van start ging, terwijl u de afspraak in februari 2018 situeert waardoor er verwacht kan worden dat jullie zeker op de hoogte waren van deze campagne (CGVS R. 2, p. 3) en bijgevolg de nodige voorzichtigheid aan de dag zouden leggen om de Bijbels te gaan ophalen.”

De toelichting van verzoekende partijen dat sprake was van kleine bijbels en het gebruik van een motor om files makkelijk te passeren werpt geen ander licht op bovenstaande motieven.

Door verder slechts te poneren dat ze zich er niet van bewust waren dat het (witte) woensdag was brengen verzoekende partijen geen valabele argumenten bij ter weerlegging van de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Witte Woensdag campagne in mei 2017 reeds van start ging, terwijl de afspraak in casu in februari 2018 plaatsvond waardoor er verwacht kan worden dat verzoekende partijen zeker op de hoogte waren van deze campagne en bijgevolg de nodige voorzichtigheid aan de dag zouden leggen bij dergelijke gevaarlijke activiteiten om liefst tien Bijbels te gaan ophalen als bekeerlingen.

Tevens kan gewezen worden op volgende incoherenties:

“Vervolgens zijn jullie incoherent over de gevolgen van de inval van de autoriteiten na het incident met de Bijbels. Zo stelt u dat uw vader bij de tweede inval onwel is geworden en naar het ziekenhuis werd overgebracht, terwijl uw echtgenote aangaf dat het de eerste inval betrof (CGVS R. 3, p. 19; CGVS S. 3, p. 16). Uw echtgenote geconfronteerd met bovenstaande incoherenties stelt ze haar verklaringen bij en zegt ze dat uw vader beide keren onwel werd. Haar gevraagd wanneer uw vader effectief naar het ziekenhuis werd gebracht, blijft ze bij haar verklaringen dat het bij de eerste inval was (CGVS S. 3, p. 18), hetgeen niet overeenstemt met uw verklaringen als zijnde dat uw vader bij de tweede inval onwel werd. Ook wat betreft het tijdstip van de laatste of derde inval zijn jullie tegenstrijdig. Zo stelt u dat ze rond 13 uur zijn binnengevallen, u stelt het niet precies te weten, maar voegt er aan toe dat het juist na de middag heeft plaatsgevonden (CGVS R. 3, p. 19), terwijl uw echtgenote stelt dat het al donker aan het worden was en de inval plaatsvond in de late namiddag (CGVS S. 3, p. 18), wat andermaal een tegenstrijdigheid is. Dat uw echtgenote niet rechtstreeks met uw vader praat (CGVS S. 3, p. 18), en de opmerking van uw advocate dat jullie geen hechte relatie onderhouden en niet alle diepere privé zaken bespreken kan niet worden weerhouden. De inval van de autoriteiten behoort immers tot jullie vervolgingsproblemen waardoor kan worden verwacht dat jullie hierover eenduidige verklaringen afleggen en elkaar hierover informeren. Dat jullie incoherent zijn wat betreft de invallen van de autoriteiten, ondermijnt de geloofwaardigheid van de inval van de autoriteiten.”

Door wat betreft de (schoon)vader slechts te volharden in één versie van de feiten dat hij tijdens beide invallen ziek was doch meer bij de tweede inval, kunnen de incoherenties tussen de verklaringen van verzoekende partijen niet opgeheven worden. Eerste verzoekende partij sprake immers van een ziekenhuisbezoek in het kader van de tweede inval (derde persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 19) terwijl tweede verzoekende partij aangaf en later bij confrontatie volhardde dat het de eerste inval betrof (derde persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p.16, 18).

Verder kan met het betoog dat de eerste inval plaatsvond om 13u, de tweede in de late namiddag en de derde inval in hun afwezigheid de bovenstaande concrete motieven die steun vinden in de stukken van het dossier niet ontkracht worden.

Dat aan de beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat nauwelijks enig detail kon verstrekt worden over de arrestatie van de huiskerkleider en/of de overige kerkleden. Hieromtrent wordt in de besteden beslissingen als volgt geoordeeld:

“Zo bent u incoherent wat betreft het moment waarop O. werd gearresteerd. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelt u dat dit aan het einde van de zomer was (CGVS R. 1, p. 18). U corrigeert zichzelf weliswaar tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en zegt dat O. aan het einde van de maand Azar, of het begin van de maand Dey moet zijn gearresteerd om dan te zeggen tijdens het derde persoonlijk onderhoud dat de arrestatie eind Dey plaatsvond (CGVS R. 3, p. 15). Uw echtgenote daarentegen zegt dat ze eind Azar werd opgebeld door H. om te zeggen dat de huiskerkdiensten niet meer doorgingen (CGVS S. 3, p. 11). Uw echtgenote geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen stelt ze dat u fout bent, en dat u niet veel informatie had omdat u niet veel met de huiskerk of H. in contact stond (CGVS S. 3, p. 12). Aangezien de arrestatie van O. toch de aanleiding is waarom uw echtgenote met de Skypesessies startte en aldus de 10 Bijbels diende op te halen en uw echtgenote u meteen ingelicht had nadat ze wist dat de huiskerk geannuleerd was (CGVS 3 S., p. 12), kan worden aangenomen dat jullie hieromtrent eenduidige verklaringen afleggen. Bovenstaande tegenstrijdigheid

ondermijnt andermaal jullie geloofwaardigheid. Verder hebben noch u noch uw echtgenote zich geïnformeerd naar hetgeen er met O. is gebeurd na zijn arrestatie (CGVS R. 1, p. 18; CGVS R. 3, p. 15; CGVS S. 1, p. 15; CGVS S. 3, p. 11). Evenmin kan uw echtgenote verduidelijken hoe B. op de hoogte was van de arrestatie van O., noch heeft ze H. nog proberen contacteren na dat ene telefoontje (CGVS S. 1, p. 14, p. 15; CGVS S. 3, p. 12). Verder kan uw echtgenote geen duidelijkheid verschaffen of ook andere huiskerkleden toen werden gearresteerd of heeft ze hier niet naar geïnformeerd (CGVS S. 1, p. 14, p. 15; CGVS S. 3, p. 12; CGVS R. 3, p. 15). Dat jullie bovenstaande zaken niet hebben proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van jullie vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.”

De loutere stelling dat eerste verzoekende partij minder in contact stond met de huiskerk en tweede verzoekende partij bang was om zich nader te informeren kan niet volstaan om bovenstaande concrete omstandige motieven om te buigen.

Verzoekende partijen brengen door louter te volharden in hun verklaringen op het CGVS verder geen dienstige argumenten bij ter weerlegging van volgende overwegingen:

“Voorts is het opmerkelijk dat jullie geen voorzorgsmaatregelen namen nadat O. gearresteerd werd. U stelt immers naar uw werk te zijn gegaan, zoals altijd. Evenzo bleven jullie toen thuis (CGVS R. 3, p. 15; CGVS S. 3, p. 11). Gevraagd naar veiligheidsmaatregelen die u nam na de arrestatie van O., verwijst u enkel naar de Skype-sessies. Andere veiligheidsmaatregelen namen jullie echter niet, noch dacht u er aan dat O. jullie mogelijks kon verraden (CGVS R. 3, p. 15, p. 16; CGVS S. 3, p. 11). Uw echtgenote voegt er aan toe dat ze niet zo bekend was in de huiskerk, maar dat ze anderzijds wel bang was dat ze haar naam zouden noemen of dat ze haar zouden arresteren (CGVS S. 3, p. 11). Opmerkelijk is dat u immers zelf eerder verklaarde dat naar een huiskerk gaan verboden is in Iran en problematisch is, waardoor er toch een belletje kon gaan rinkelen en u op zijn minst stilstond bij eventuele gevolgen (CGVS R. 3, p. 14). Jullie gedrag na de arrestatie van O. is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.”

Er wordt in de verzoekschriften voorts geenszins betwist dat verzoekende partijen Iran legaal hebben verlaten met hun originele paspoort en zij geen problemen hebben gekend op de luchthaven.

Dat zij niet veel hebben nagedacht over hun vertrek en hun doel was om onmiddellijk te vertrekken kan geen ander licht werpen op de terechte opmerking van verwerende partij dat het gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is, het op z'n minst opmerkelijk is verzoekende partijen het risico namen om zich met hun eigen paspoort aan bepaalde controleposten aan te bieden en uiteindelijk met hun eigen paspoort het land te verlaten. In de kantlijn hiervan merkt de commissaris-generaal nog met reden op dat daar waar eerste verzoekende partij verklaard had dat zij haar zus heeft opgedragen om aan niemand te vertellen dat zij in België verblijft, zij op haar Facebookpagina schrijft dat ze in Moeskroen te België verblijft (tweede persoonlijk onderhoud, eerste verzoekende partij, p. 8).

De geloofwaardigheid van de vermeende vervolging en problemen met de Iraanse autoriteiten wordt dan ook verder ondermijnd door het legaal vertrek.

In dit verband wordt in de bestreden beslissingen overigens nog gewezen op het volgende:

“Tot slot kan hieraan nog toegevoegd worden dat zowel u als uw echtgenote ten aanzien van de Duitse asielinstanties aanvankelijk verklaard had het land illegaal te hebben verlaten, waarbij jullie naar Urmieh gingen en van daaruit met een vrachtwagen het land werden uitgesmokkeld. Ook wat betreft het uitblijven van jullie paspoort, dient nog te worden toegevoegd dat u geen duidelijkheid heeft verschaft over de reden waarom u uw paspoort niet kan neerleggen. Uw echtgenote stelt dat ze haar paspoort en dat van uw zoon heeft vernietigd (CGVS R. 3, p. 3; CGVS S. 1, p. 5; CGVS S. 3, p. 3), terwijl ze ten aanzien van de Duitse asielinstanties had verklaard dat haar paspoort werd gestolen door de smokkelaar. Deze vaststellingen ondermijnen finaal jullie algehele geloofwaardigheid.” Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze opmerkingen integraal over.

Met betrekking tot de religieuze activiteiten in Europa treedt de Raad volgende overwegingen bij:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is,

kan er immers aan jullie motivatie om in Duitsland en/of België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in Duitsland en/of België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat wat betreft uw bezoeken aan de Ysop kerk te Duitsland jullie eveneens tegenstrijdige verklaringen afleggen. Waar zowel u als uw echtgenote stellen dat uw echtgenote niet naar de kerk ging om voor jullie zoon te zorgen, dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote ten aanzien van de Duitse asielinstanties had verklaard wel degelijk de kerk in Ysop te frequenteren (CGVS R. 2, p. 15; CGVS S. 2, p. 16). Vervolgens verklaart u reeds zes maanden in Duitsland te hebben verbleven vooraleer u voor het eerst naar de kerk ging (CGVS R. 1, p. 19; CGVS R. 2, p. 15). Daar u begin april 2018 in Duitsland aankwam, situeert uw eerste kerkbezoek zich pas rond oktober 2018. Opmerkelijk is dat het interview ten aanzien van de Duitse asielinstanties dateert van 10 juli 2018 en jullie daar reeds aanhalen de Ysop kerk te bezoeken, waardoor de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de frequentie en aanvang van jullie kerkbezoeken aan de Ysopkerk.

Tot slot is het frappant dat uw echtgenote niet aanwezig was tijdens uw doopsel (CGVS S. 2, p. 11). Dat ze toen geen andere oplossing heeft proberen zoeken voor uw zoon, is opmerkelijk (CGVS S. 2, p. 11). Daar het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is, en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte "herboren" wordt, mag worden verwacht dat uw echtgenote toch op zijn minst een poging waagde om hierbij aanwezig te zijn. Dat ze nagelaten heeft dit te doen, getuigt wederom niet van een oprechte interesse in het christendom en de hiermee verbonden rituelen.

Wat betreft het Facebookprofiel van uw echtgenote, waar ze christelijke boodschappen op post om te kunnen prediken (CGVS S. 2, p. 12), kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht op haar Facebookpagina onder haar eigen naam S., pas dateert van mei 2019, kort na jullie aankomst in België. Vervolgens maakte uw echtgenote een pagina aan onder de naam T., haar doopnaam. Opmerkelijk is dat er geen posts terug te vinden zijn voor mei 2019, of van jullie periode in Duitsland, waardoor het vermoeden ontstaat dat deze pagina omwille van opportunistische redenen is opgemaakt. Niets wijst er echter op dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."

Verzoekende partijen kunnen deze motivering in de bestreden beslissingen niet ombuigen door te volharden in hun verklaringen en hun christelijke activiteiten te benadrukken.

Waar verzoekende partijen tot slot betogen dat het lange tijdsverloop sinds hun verzoeken kan zorgen voor minimale incoherenties die de waarachtigheid van hun relaas niet in twijfel kunnen trekken gelet op hun doorleefde en coherente verklaringen, moet de Raad erop wijzen dat de meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden zoals hierboven besproken niet verschoond konden worden en tevens niet te verklaren zijn door louter het tijdsverloop aan te halen. Dat bepaalde feiten van enige tijd geleden dateren verhindert niet dat van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid eenduidige verklaringen mogen verwacht worden over de kernelementen van zijn vluchtrelaas - zoals in casu onder meer het eerste huiskerkbezoek, de arrestatie en de invallen - die de aanleiding vormen van het vertrek uit het land van herkomst.

De Raad stipt overigens aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat tevens sprake is van vage en onaannemelijke verklaringen inzake zowel wat betreft de vrees wegens de werkzaamheden van eerste verzoekende partij als inzake de voorgehouden bekering.

3.3.4.4. Wat de situatie betreft van terugkeerders, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, "Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden" van 30 maart 2020, p. 15). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen (COI Focus, "Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden" van 30 maart 2020, p. 17). Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, "Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden" van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoekende

partijen gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun vluchtrelaas en de problemen die zij in Iran gekend zouden hebben wegens hun voorgehouden bekering.

De Raad kan er hierbij op wijzen dat het gegeven dat tweede verzoekende partij actief is op sociale media en haar christelijke overtuiging hierop uit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Uit de landeninformatie blijkt immers dat personen die soms gemonitord worden door de Iraanse autoriteiten diegenen zijn die emigreerden omwille van hun profiel of activiteiten in Iran (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 7), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er blijkt verder niet dat terugkeerders na een verblijf in het buitenland werden gevraagd sociale media gegevens kenbaar te maken (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 7 en COI Focus, *“Iran, Internetmonitoring en sociale media”* van 5 november 2019, p. 25). Er is eveneens weinig interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15).

Verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekende partijen geen oprechte bekering tot het christendom hebben aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat zij als dusdanig of als een afvallige gezien zullen worden door hun omgeving en zij hoe dan ook niet aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Ook waar tweede verzoekende partij er per aanvullende nota van 10 oktober 2020 op wijst dat zij heeft deelgenomen aan manifestaties in België, dient bovenstaande informatie uit de COI Focus van 30 maart 2020 benadrukt te worden. Er wordt geen informatie bijgebracht waaruit blijkt dat deze inlichtingen niet langer actueel of correct zouden zijn. De Raad stelt verder vast dat uit de voorgelegde foto's door tweede verzoekende partij - die geen verhoogd risicoprofiel aannemelijk maakt - niet blijkt dat zij de groep oversteeg doch dat haar betrokkenheid zich beperkte tot haar aanwezigheid. Geenszins valt hieruit af te leiden dat zij een bepalende rol speelt of louter door haar deelname aan enkele betogingen in het vizier zou zijn gekomen of dreigt te komen van de autoriteiten, te meer zij eerder aangaf politiek niet actief te zijn (Vragenlijst tweede verzoekende partij van 22 januari 2020; eerste persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 4).

Ook eerste verzoekende partij maakt met zijn loutere ponering ter terechtzitting dat zij tevens aanwezig was op de betogingen niet aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn of geïnteresseerd zijn in haar loutere deelname aan betogingen in België zonder een specifieke of bepalende rol.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij worden gezocht door de Iraanse autoriteiten wegens hun deelname aan enkele betogingen of dat zij hierdoor worden gezien als opposant van het regime. In acht genomen wat voorafgaat maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij wegens hun beperkte deelname aan protesten problemen zouden riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zouden dienen te koesteren.

3.3.4.5. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen.

De Raad meent dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt zodoende geen ander licht op de gedane vaststellingen.

Wat betreft de aanvullende nota van 10 oktober 2022 kan gewezen worden op de hoger gedane vaststellingen.

3.3.4.6. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen. De Raad meent bijgevolg dat verzoekende partijen dan ook niet

kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

3.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel, geenszins aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU